אמ' ומאמ

בדק קמא - כל

בדק שלישי - ג'

בדק שני - ל"ז

פרק דמאי

א. רש"י תמהו - על אותם ס"ל אם ד' שמדאי מהדרינן יוקר בלא חלב אסור תמוהו הא' אשתו - ופי' ר"י: מאחר ד"י הוי מהדרינן מכות כ"ל, בה מיגו דמקרי מוסל ועוד דרש"י תולין קל"ל: בשאת מקרי מוסל עד ויהב משל בסלו אסור סקילה, ועד הארוק אלה המכות עד בדרי הדיוקן, ואלו במקרי אב כולל עד דאמר לקמן לה: בה אסור כולל

ד. גוי ואתות אשתו - בלא בני מיגו - על קולף הארות ס"ל אם אמר בעם רקם בלא בני לאתות אשתה הא אין משקין עד הדיקש - ודרי לתנן אבל אינטרים קבא דסולת ברקם באומה - ואלו אבל בהיקישא בס יולה הוי רק שבוקשו הדיוקי, כרת לשבבי ולתנן אבל אלו הלוה כרת נוגע הוצה אפיסת קיבנשן (על קולף הארות ס"ל אם אמר) ושפיר שייך הוי היקישא בס יולה אבל הכין נאסרה אלו בשל ערה כמו הנו כ"ל:

ד. גוי ואתות אשתו - בלון בס בן אלף יש לה לבשקק לבס שנפטרה המנו - רהיטת לשון לא כבדרי מסן הא' ל' באוקד ס"ל אם סולת אמר לא - בלבי בדרין הוי שפיר בדרי נוגע בסלו בהירבות שאינו מסרס אם הבשל - ובלבס מרהיטת לשון הגמ' משעה בים לא אופנים של אי נוגע - הא' בין שנפטרה (הלו או מתנו) שהה אין לה לבשקק - ודה' מה שלבים לשמתן - בשעה מעשה הגמ' בלבס ודקטן לה בלון נוגע משל שנפטרה - בסא לא נפטרה בעומדת לטהר ודקטן עומד לבל הלו בס אופנא שלבים לשמתן הבר אב אי נוגע - ועל כאן הגמ' בלבס לא נוגע בלדעתה אב בלבים לשמתן.

ועד הישרש יוקר יכו על מה בה אשת אחו שמר (עמשב הגמ' בסלו בדרי נוגע ומתנן עד תמתה שמא תלד בסר) בעובת מבדרי הגמ' בלולו שבה מקרא בן בלדעתה נמי בבים לשמתן אלא קבל מן מלבנשא לא ב"ל, ובלבס שמעת בים לאלה הבשטות בסבא הבמתנה אלא הוי משל אינרא אלא בסלו כאלו הירם כלה לתבה" - ואלו אבל עוד בסלו כונה הירשלמי אסרא של הישרש יוקר בלבים לתמה תמוהה מעוקרת לקמה מעוקרת בסין בתנין בלבים מעוקרת שבים לשמתן אנון בסמתה ימי המרור לא נוגע, ולתנן הבשרא

---

(1) יש לי אל כל בנין בנאסרה הוי משל בן - מבוא שיק בן נאסרה בלבל ואמר נוגע משל בנא בלבל בשנין אלו - ואל נמא בסלו נוגע שבבקה בבין אלו בשאר נבלה אלא לו אחרת נבלה משל בנא בלבל בשנין אלו נאסרה מקרא בתמן

ר' יוסי בשם מתתיה - שבר בשרה ניקב יקוב אינה בשרה (ע"ד רש"י לדמות תשובה כו') שלא יבא
לומר בדקתיה כיון דאינו אחרת לאחר ~~שהם~~ ראשון מקרי, שבר בשרה אלא שאינה בוטה בשרה
משום דבשר כשר הוא אלונית עיי - אבל מלשון רש"י הכא לא הבי - נראה אבל קבל
קבלא דאינם דאינו אחרת לאחר ~~שהם~~ ראשון מ"מ לענין מקבל בדיעבד לא חשיב כושרת
ומה שכתב רש"י לעל הרי היא כמו שאינה אשה בפיני לענין נפלה לקוח הרי הוא
אינה כושרת ומשום כתם רש"י הכא בדשרה ניקב יקוב אינה בשרה, ולפיכך מוקמי לה
לענין רש"י גי' בה וכלפה ולא פירש מאת אשה של גם בשרה

ר' יוסי וכל הכלים - ע' לקמן הי. (2)

זה תנו בה אז שנמצאו אלונית - נראה לאמר דמכרם טמאה משום דאין אדם רגיל לבדוק בגנות היינו
דשאר מומין דמסוק אדעתי - אבל אלונית בלים לא מסוק אדעתי ומשום הכי אלונית לא יכול
דומה לשל קידושין - וכתב מהרי"ט לשון משנה בלסברת אפי' מלל לדעתו לשל קידושין
אף דאלונית כדי שלא יכשל בקדושת בגנות - ולפיכך לא נסתרו לפרין בדרכיהן הקי בפיון
שיש לו אלן סרבי שדרכו לעבר מעשות בגנות רבנן לקדשה בדאתו, אי מה אירבא
לן בלא מסוק אדעתי שפא אלונית - בפנים בדים מהפקיד תנן בשקלים דבמתו לשמש
אף יבא ושל משמש ואמר הרא אסוק אדעתי שלמא ודי בדבר שאינו בדמ סי' ביר אות
ל' שבירור בדאת מקלה לא לא כלום - ואלא בקידושין הא כולם בבדאת
שלאות ומשום לא אף לא מסוק אדעתי

דינין בלשון רבנית - מה ששאלתם מפני ישבו שאתם שם ל
ע' נוה מנ' ווכ' סי' קכו מה שעסקתם אם לחם בקב אל שאר מנוח ומשקנ נגד ע
הלכה - ע' יוכ' סי' שא סי' ג, ובכ' כיש כמה בכלאים, ובשאר יושב שאר ג' כב בה
ומן נחנ' - ע' הלכו מעמי כל כלאים שפטא לי' בלא בנוב ונמשה לו מסגה
מנגנת לוט: בעשר של באם כלב בטור מצבת אסור לקרוש גבלת ולון על פשם
ומקשר לו בגל לדישת הבבית אינו עובר כיון בגבלת לאו לכלנה ניתן, ובקב אינו
נאסר ובי' אפי' שיטת הרא שיש אסור לדישה אבל שאינו נשמה וכיון בבבית כל מקיון
הבקב מקרי שעושה לא מעשה לדישה רבבית ונמצ' יוצ' הלר בלשון לא שאב
לבקבים בשעור הוטי גבלת בשאינם בבלו יותר מיד ונבלון לא אכפר לן - בגל הבאר
לא בלא שעשה לא מעשה לדישה - ולא נם אכפ' בעשה לא לא בקיום של מבנה

אבל אולי יש לומר לשיטת הרמב"ן כי דווקא מי שיש לו גב כח הבחירה אינו
בסוגי הבריאה - ואולי אפילו מי שבחסון הטיהור משלי מדון מיטן ומנוקן ולא בחשו תנוס
אינו ס"ל שפשטא לי שיודר על פלאים של הבורא עלי

ב: גם כאן כתונת פשר ופשטיו לומר - ובכלל יש עוד לפי הנאמר מנין יבאים בפשטיה
מנוס הבורא - אולי לא כל הקשר לעשות הבורא וכל הפסוק הוא לפרוקי משיחא
בדרך - ואולי אפילו בעמם שיבאים לפרוקי משיחא בדרך נס מעל בפרשת
שיטתם בנים בגלות ונשבר לך - בפיני שיעשה שיטתם עי בגלות של בנים - אלא יש
עוד בעמלה נס יכולים לעמוד נס, בכל עד מקבא בנים בגלות נעשה יבאים בלא
לעמן כלל בעולם לעמי אחי

ה, תוס' ואמרתי: הנס בעמו באמרו כמלאך לעת אינו שם כל ודמי לעמות (תשכו) ו בגבעון
לומר שסדרת הנס הוא בשאירו הוא לעלה קבוצת כמונים, וכא בישמה אינו
מעלוה מעל בלי בכרי בעמלו של עלה קבוצת כמונים שום סדרא הוא דקדון אורה
על נצר מי שמור לו עם בעומו דבא בין בשעות בנקון מעבר עלו שאינו שם כל
בלמ"ב דקדושין באינו נוסף בנשל נעל בלי נקון לא לעמ בעמקרי אינו שם כל
ובינו כנים, ובנה אל נעמו שלא בשרין הוא הי יומנין בל כמוש תוס' בלק פ"ו, פ"ה שפן אינם
לעלם באינ בלא תשר בקולא

ה: תוס' בה טעמא - נמה לבידוד אינו שפן בכשר מעלם - לי לעבדשא ויאור כונמ בלא
דבלא יבאו בלא שיש סדרא בכשר מעלם קיל אל אינו מוכרח שאינו וכל לבאות
ואב אל בפסוק אמרי בלעו בעמלם בילם יבאים בסדר הוא בעמ לו משל בכשר
מעלם, אבשר בעוכה מעכא בשבר לו ועלה - ובעלה ב' בכשר מעלם אין לו
כח לבאות בכלל - וכן לו משב הנס באבדה נ"ל מעקבא ובדרא
בלאבה קשה בפסח אמיב ומלם כלי בלבל בבידוד - ומעקבא ובדרא בר כפ כלי לעמר
בבידוד ומסב שעלמם בידוב אינו בשמי בב בלבל בבידוד משל - בלם כנים אינ
באינ לנו הכרח לעמם בעשה שאמר בבידוד אי לבעות לא שיש לו כרח, בי' בנם
כלי בלי לכל עשה שאינ בעת לא שיש לו כרח

יז. לא כל יומו הוא - אי אפשר בלי כל ספק שלדבר לומר בראש מיתה אין לו יום מן שפיר
שיש לו בין בתי בכוון שבתה בלון בגלל שהו לשון מיתה אין מנשל אלא
מעבירין - ובלב משמע מנין בתקר אומר למיתה אין כל דמנש - וכן בקתה בלון שהו לשון
מנש - אלא לשון כן לא כן מפרי כמו בסוגין ו בה טומאה שהוא בלתין כבר שפר
אמרין מפ לו אומרא רבא מה לו אומרא נוטל, אלא רק לתין מיתה אין לו אין
אומרא רבה. ומשנה לו בתי שריפת יבא כמן את הטהרה, הוא לו מיתה אין
לבא שהו תסרון של בתי לפי הלוש בכוון שבתם בלון לשון שהו מיתה אין, ולא בכמה
מבשל בכמוהם למיתה אין כל דהלו - בלון שאמרו לו מיתה אין לשון כת לבא

יח. גמ' ובאה קרי - ולי מפרש משקנין הולבאה הולבאה תפי צימן בא לון בתפי איסור באורית
לו הוא מפרין כב - ואפשר לפרש בתיבל דבם בלבאה לי שם ל בינל דתין טומאה
דמקדש - הא' שבם נובא שמבין טומאה דמקדש כל במטמא את המקדש ולשון הפסוק
ולא רק בם בל טיב משל ביאת מקדש
את משכן ל טמא - ובל' כלי בין דבעדא שאסור לו לשאר דמקדש דטומאה
ולפיכך לשאת מתן - ואולי נמן ביאור כל באיסא דשוות יל, קבלה שאמרו אפי' עקר
דבם נוגע ואפי' כל בילן כולו - בהתל אין באיסור משל מטמא במקדש בבא כדר
נטמא, ובתל כל האיסור הוא על הבעדא שלפיכך לשאת ובבם לו איכבא לן אל אינו מתבר
ביון שבב מעשה דיבשבם מן במקדש - ובנם דסוטר אל תושבין משל טומאת נבם
כפי מסקנת הגמ' אב בביבם לתפר לשאת כבי שלו אטמא במאנה - אלא אל תושבין
רק משל קביבה בכדבן של טדול יול - לבוכם בם רק בין על הבעדא, בבא לו מטמא
במאנם בבא מבאורית מוש דמאנם לוי, ומשל בוני בבעדא אב לתבר בנל, אל לפי
בנל הכל לבטל לתיבם בבקושא הוא ג' על לשון שלו אטמא הוצבה בבא דטומאה
בבדבן אינו מטמא בלבה

יט. גמ' ואמר עולא מה טעם - בב ". מאלעזר ג' בתר לפי משמעות בדרי הרב בב"ט בל כי
מבל שבת בעשב שם זל כבת בבתה לת שם בו כבת אב לשיטת תנאים
בסתם ג', בב אבי בתקבי דמבנגל בקב אב מבוע בבבין לשנא בבמאל
מישבבי ולא סבי, מבני בתמ"ל - ומ" בבמאבר דרב בם מבל ביאת מקדש בל
לל בבאבי מלבת עשב בשלבת טמאת מבל בבומר הרב באין עשב שם זל כבת

דמה לה שיש לו כבר ונשם.

כי קמ"ל - ע"כ"ל לקמן (שלת תשכו בל"ר, בה"ד הגולן) מה שקשה היאך בעצם לו השביו לאחר מתן הכנעות כיון שבדר בקבר ממנו טמאת מלכרע ואבין יאסר מעוד טלוי בשעה ובפ' ... מאלעזר גי בעל לגל השביו הלו אנוס, ומחלת הבנים הוי לגרוק מלשם, עבדולם מבי בעצם הדרוק לגר כי על גנוס בה"ד בגלם שני, וכנם מם שקלקו הרמבן והבבלי דנמבק חממי לו בשבת לגבע בעונשם בעולם ביבוש מאבל הכא בשבשבו לו בשר מעלאל (1)

לו בנוס מבי לגיסרי - ע"כ בעמ' הבלוש שבקלשם מלשת אתו מאמו ובי בלשיבן מאמר אלוה מבן יעקב ולו בקולקל המלת מ"ב מ"ק יב שמר בבאלו מאמן לב נאסרה ומבוע אסרה בנבלם שני לוש שבעמ בבאלו אלו הו' המלמו אסרה בנבלם שבר מבן נאסרה ובם אלא לחמוב מבשל אב - בבא אלא בא אסרה עולמית - וכנם אבל בלמבן מקבא בנבם הא בבבא הבנו ר"ב בה אשת אמו) בבשמר שיש אשת אמו בשלו בנבב יש אשת אמו שאנם בנבם ואסרה עולמית ומאמר אמנם מוכח בשאת אמו מאמו אין לם בעם ממלו אנם בנבם ומבב נבא יש לחמוב שאסרה עולמית ובבר

לו בנוס כל הימים - בשבבעו חלבב הלו בבלל ולקמם - יש לר לפ"ב מבוע בבבבן לחמוב בבלמות אשם לבא חלבב מקבא בבא לא יבפלל - הא לבנמם יש לחמבה מקבא בבשם אל אמנם לא נקבא - בחלבב מקבי מב קימם - ואולם אבל בבבבן הקבא לחבר נבלם וכמו שבבב רבי ר' שמעון מ"ט (יל: בה לפ"ב) ואולם אבל בקבבה בא אנו ממבט חלבב בבא בבבב לא נקבא - לעולמ עבומם. - וכנם א נימא כבי הא ל"ל בלם בי בבמ' אינא בבבב בם לבבי בבבבב עבוב בבבן בנמבבה מחלבב ממלא בל בבלא שלא בעבוק מבבם - ובא בבבבן לחמוב בן אל אונס של בבבב עבוב מבוב בבלו בבלו רק אסור לאו אל בבבבב ובחלבב מב ומבוב לא בה אסרבא בבלבב לא - וכמ בבבב מבבמ בבלוב בבלם לבבי בלמב אינא בבבב אבב,

ו, בנוס בה לבולל - ע"כ בבבבות חנם שבבלה בבם לם בבבי בבמ' בבלבן אסרה לאמו של ולד בבבבבן שאל בבלמן ומבבל לבנו ובבל אלל בבבב, ולבבמה קשה בבבבבב לבן של בנוס מבבב בבלו בבא רק בבמבלו בבלו מבבבל - מלב בבמן של ולד מאן לבא אסרבא בבא לא לבבל

(1) ומב בו לבמוב בנוס בסתם בנ"ל; בה בל נמאל - בבכ בבבו בבב לבבלם לא מבבבר בבלל בב שבלם בבנל - ומב כב שלא אלם בבנל מבן מאל ומאלא שם בבבל מאל מבי

(2) ובמ מבבבמ לבן בבבה כלו: בל בבלר בבבבל מן בבלבם - שבל ומבם אל אנם לא בבבב

לכן נשב בפנים ממנה, ואי אפשר לו לקיים אלא אותם נפלאות לפנינו - ושפיר אי הדי יכול מאוחרים כי שמשמרת לפי שיש לפיך מאיש אחר

דמוקמינא בכו וכל עד לקמן 3 אות ②

עד דקדקן אורה ל"ט, שבתר דיאלק ס"ב בלאחר שנתן קט, ושלא אסור לתקנה משוך אשת את הר"ל כתן בדל הלפה לפני אשת את אל כשל ידעם לפנים - ולאורה לשלות בעוד בתרשת משוך ניתק אל דיקמת בלבד ניתק מבל שלא ושאל בן אסור אל, ולשלות כשי בשעה שפנלפה מעשר ולא לנתק אל אבל בכם נלמד שעם קנו בלקחם לל לעשה - ולא דמשמו שם מס קידושין סח

יאל כשי דיאמה - אלמא נבלפה מתר בלפה שניא בשרם לחיבל - מדרבנן לשון כשי וכן הא דרבנן דבה אמר ר' יהודה, ודבה אל ר' יהודה - משעה בדיקה קנשיה הבה מר שעיון הוא בשעה מנין שאותה לבתולה לחיבל הלפה אלא אסור לבתולה לחיבל הסוטה (בדיאמה הר לשון בדיאמה) ושם חידוש בסוטה לבתולה בשרם בפנינו אלא שלשרם הר הת יחוד לבתולה אפילו מעין דיאת הסוטה לסוטה לבתולה - וכנם מעל כשי שפרי בשאר נשיל לעני יחל בלא קנסה בדין מדל אלו בשא לשרם מעשר לא הר דיאה בסולה ומעשר סוטה בשרם (ולא דרבנן שרם בלבדן הר דיאה בסולה אלא סוטה) ולא הא בלאחר שיחמה ליבל שלל אסרה לבשאר אבלן כין בפני בעל אנוסה ומעה כיש לב ן משעה בקבל דיאה בסולה הר משל שאסרה לבשאר אבלן משה אמנם בלון מסקיר בעוקה ובא כין שלא קנסה מיחל בדיאה לא הר דיאה בסולה ②

יא. אמר ר' אמר רב - לא דרשינא שקלשם מפני מקושא על רב מסוטה ספק בסוטה ובלא לא הוא נפשא משל בשעה רב מאוה נפקא לי' לרב אלא מאיש אחד - ולאורה קשה בלפשה קנשיה הבה הוא בלאחר מעד לל בסוטה ספק בעשנה בסוטה הוא ואלא בקנשיה דרשינא הוא בעבדיה לשון הבה משעה בקנשיה הבה הוא לל ~~הוא~~ עיקר מימרא ברב שאינש בינו בלאמה כעד רב מדיות וכן מוסר מתני הבה שאלם בלבד בין טומאה בספק סוטה, ולאורה הר' אבל בלשיטה רב דבלל אין לאסור ספק סוטה מקרא בלאחר בכנם בעוד בסוטה הוא בבה

---

① וכנם מעמ כ"ב יבא - משעה בלא בעם לפק בעשה המלבה אלא בלבד בן קיום בעשה ולא מעל בתר לבעות שנת רשכון בל לון

② וכנם נמצא שיש ב' מחלוקות בין בדין ובין בלבדן בבי דיאה בסולה אל יחל אורה תבטרק בל תילבה מאון בשאר דיאה בסולה ושם אחרי מלל לל לבעון לון ונבו כוע כשי בנו בבה דיאה - ארבעה פלגי בקרנו לל מיבמן - ובינן בלמק לון מעת יקום לבטרה מאל תילבה - ומב פלגי לעני הבבה אל ומקמי דיאה או תילבה בסולה לבטרה הבבה

③ המשך מעמוד א'

ואיך כיון שעולה לדון יש כאן תלמוד - ואולי בדפוסים אין לדון כך משום כינוי דמתמה לה נאמרה מה עוד מקרי עדין עולה לדון

③

לאחר הקטן בלאחר בתר אבל סוטה ובאו (ואי אינו לומר לשטת הרשב"א בפא סודר בשביל לאחר לסוטה ובאו) ויהיו הבנות על הכל ידון דהל ידון אי בסוטה ~~[illegible]~~ ספק אסרה משום ספק כובאי ולאוכה גם מספיק רק לשטת ר' יוסף שסודר באיבא תלמוד דסוטה אבל אי לא כמו הבנות באיסורא באחר נסאל מאיסורא ~~[illegible]~~ בדרך וכיון בעל איסורא בדרך יש עכשיו בספק כובאי הה באסרה לדון בשם אחרו מיסור אבל לשטת רי בפסורה גם מתלמוד אבל בהלי כן מיותר לתן ידון (בהא מפלגי בשיטה ב"ק) ולא כו עכשיו בקנס - ומאילו אינו לומר בקושיא הבנה לר' בספק סוטה בפא אסרה מקרא באחר - אבל שור באינו לומר כן לשטת הרשב"א בפא כמה דאי בא. כל כאנא טומאה בסוטה ספק לא היתה תלמוד בפא גם לן כאמרו בכל סוטה טמאה תמי לוש אחר ולו לדון משמע מינה בקבל באחר קאי גם לא סוטה ספק.

יא. אמר ר' שמעון - ומאי אחר ר' יוסף - אבל דהכא בסוטה ספק תולמד אין מיאמר אבל נאמר בסוטה בבדק אבל מתיקמא - אלא אבל בשנתה באל סוטה ספק תולמד בפא כן בין בדלי שיש בסוטה שאלה מתיקמא (שנומר מקבל באחר א מבקלון) אין מיאמר אל בסוטה בבדק לבא כל הבן בפטל של סוטה באוריא, אבל אל נימא דבר שאשה בארוה אל כן בפא הבפל של סוטה בסוטה תשובה בארוה אל סוטה בבדק כך בשיה לפיות בארה.

② המשך מעל ג: — ③

יא. רשי דבה ומתלל לה - בהלי בלאל ובשנולה בשר קבשה בפ - ואמר בתר רשי דבה אמר אי מן הילבל אחר תלמד אי אבי אחר קיבשין - בתמר קבל בלרש אל נולה אחר ~~[illegible]~~ תלמד לבא בי מקרי אינו שלא בי דאולמן - ואולי אבל בקה סיבת רש בגל בשנולה ואחר יבל כל נאסרה ושר לש בינו בשלש מבת שני בא משל בפא אסורא [נאסרה] בלל בישבא - ובעם הנולה ואחר ידון בפסט בשיק בל בין נאסרה בפא בישבא בקבקה לו ונאסרה - ובעם הלל ואחר נולה קובל שקיבל באמר הלל בי כך נאסרה, בבא לש לומר בהמבן (בישבא ידון) אמתה בבא נולה קובל קיבשין - אבל לאבם נסא לא בישבא בקבקה בשר שנולה ואל לש בן בין נאסרה ולאוכה גם אלו דמתלקות בה ~~[illegible]~~ ושמוא לקמן מא דבמבה ונאסרה - בשה חטין

③ הסוגיא בין הקשה לי הל: שטין בי במבוא תלמד מבאתה בלובלה לכל הא כל בישבא בפ"ל בי בבקל משל בל מבת לי בא ומפו בבקא לי ידון ואבל בתלמד תשבה בל בידון מבדולן ומאי אבל בבין בא ידון בי נסקר הא לא בהמשן מפנין בקל מבת בי בא מקולא מתיר בתלמד בשין באולם לבדון אולם לתלמד אולם בבמת תלמד אינו עלה אבין אשר את בהמשן - ובקבל בלי לבם ו לשביל לשבת בסדרון בלבם ידון בלי משל עבלה ובובמה בלא לי מלבת ידון בילק ידולל לתלמד בא אינו אבל אלא בתמה

③ המשך לעמוד

בלי שום בעיה ונאסרה שם כו בנאסרה (הדיון של נישואין הישראלי מפלוני) תינין בשם
רו בנין נאסרה אפי שלא בשעת נפילה, ואב אדאל ביבי אף נולד לאחר שנפל נב שם
אל בין נאסרה אלא באשה לא לי שעת נפילה ומשה פי רשי אדאל בלי (ובמנ שבאו
המפרשים בפל סודר בשמעתי) בשבי שלא יבא לו בן נאסרה בלי שנולד לאחר שקיבל, אבל
לי סודר (לבנ) בעיה ונאסרה מותר אב סודר בפל בנאסרה לי בשעת נפילה ומשה
פי רשי בלשבי אל נולד לאחר תלה נב פי מות ולפיכ יש מקל לתלה קשת מהל בה כמאן

ואל, גוי ר"שמעון - כין בשמיא לסוטה בארית חלבתם כמאן בלבנו - אולי אפל בנגל
בא. נבב סוטה בדרכן פי שחבמל אמרו במבדרן לף אנוסה תשבא סוטה אב
שפר הקשר בשאורית לא לי סוטה ומשבדן לבתם בעבה, אבל בשמת אין בם
נבב בבדרכל במבדרן נתנו לה בן מיבה, נמלא בלתן בתם כין בשמ כל בן
סוטה שלה לי רק משבדן אב תשרן בשאורית בתנה תלה - אבל בשנים לפי אלתם
מבדרן תשרן בסוטה בארית, ותלבתם כמאן בלבנו ורבים הבאה בכין בנתן
לה בן מיבה אב לתושב נבלת בסוטה בארית ולא לקולה - אבל אל נבב הבדרל
פי בנוסה נב תשבה סוטה משבדן אב משבדן את לה בן סוטה בין לקולה ובין לחומרא.

ע' דרל פיא לל כד מלל איסורי דילם ודתל הבלה של - נמסר הר מבבכו בתר
משבדי בדרל פיח מלל איסורי דילם לל יד - ובשמת כבר בתר בבם הבלה
נופל נתן מפרטם של בני משל - ולבורם בני בשם בבלה סודר בבלה
בבנטמה בבלי איסר לבל לי מלל איסרי בשה לל ובנקל בבם ישאה בנם
כמשמר בדרל פיח לל ל מלל איסרי בשה, אבל בבלה לל נשב בנם
ע' בנטמה לשבלם בלן לי איסר בשה לל - אבל מה בבבין
לבנל בבותכם ל' יוד (ע שמעתא ל' פרק י') באל לל הוחשל בנר
ל' יוד תשרין כאיסור בדור לתנוש אלן - ולמל עא נב לה בותכם בא

יאל, בדיטרל בב אל ל' יהבב - בסוף בבדין ובול לבדן לתמם בסוטה בבדן
שבשל בשמם נתלבתם נבינא שלא ושטור בבתם כין שבבבה בשם ואנם
סוטה אפי' מבדרן - לבורה אמה. בבא לי אב בב בבת סוטה מבדרן

---

① ע' דרכת שמנה פ"ל

② דרל פיג מלל אבות בטמאם - סוטה שקרשה אבי שבבדר סלק בדי בבל טמאם
עד שבאתם - וכין שלל לבבבה לי שני לה בותנקה לקבות אלון - מאל בבל שמר
ולא לשמת

ואולי אפילו בהרבה סודר בסדרת הפרשיות (ובן הא דתנו רבנן סדר אותיות) בהשוואה לבית ערוה פוטרתה, ויל בפוטרה בדרבן לא בעלה של ערוה בשאר אדם פוטרה, אלא בדרבן נתנו אלו בני פוטרה, אבל לא לבית פוטרה בעלו בחבלו של פוטרה, ויש לשאת ומתן בהרבה סודר בפעולות בשלמא בבבא הבאר הרי הוא בדברת פוטרה אסורה לבעלה אבל בפיה תלבשה ובמי בחייה לאוכל באסורה מפני הבעלה שלה - ותנינן עצם בהשוא לבית פוטרה מפני אותם בחייה לאוכל בקדשי שלה - ובקדשי לשאת בפעולות מתן פיטרה בשמו פוטרה בלי חייה לאוכל בה בהם מבלי בשלמים בתנאי בעלות - אבל אי לא בפעולות שרעדות פוטרת בהם מדלת, הילק ובלה לבעלות חייה לאוכל אי בשאי לבה לפוטרה.

לאו הנו בהם - בא בשטה לי לשמוע בדרבן בלי בעלה - ולא בעלה בהם ואומרות - בקולא שמורות לשלק - והאומרא שאסורה לבעלה - וכיון דאקרבו בהם בפוטרה בתנה בעלו בתנאי בעולות לא בלי ערוה אמותה ורק שיש לה בקלת בלי ערוה - בגם אומרים בלמשר שיש לה האומרות בערוה בשיון שאסורה ואסורה בהם לבעלה משאב לרבות בלי ערוה אמותה ומשה בשטה לן שבפוטרה מתלבה רק מסבקא לן אבשר שאלה פוטרת בהם מצבה בעלה בערוה הילא שאין בהם ערוה

לאו: גם ומאי יבל מתנה בעולות - בשי ושרן לי בקשה לי משה לאומקמין בתנא דספר סודר אל הפוטרה בדרבן - ואי לא בעל שיבל לנו כדר משהם מפורשת שמפשט בן עם - לפי דיאור בלבל אבל מ"ל קלין עד יא מתשם בלבנסה אמו מתאר בשאר ספק סודר מותר לבעלה ומתשם בשיש בלשה רבה מתאר בלא בפוטרה בדרבן לשון.

② המשך מבל אלו - הוא בילבה - הוא וקידושי אינם אלא מבדרבן - אינם פוטרת בהם מן הבלבה ואי דרשי קלין בלה בל שילבה משרש שאינם בהם בבבר משלם בהם ערוה בעולו ובבת ובלה לשאין אין נישאין אמותן - לאותם סודר אלא מלה אבל בהם בלבל בלא מבדרש אחרת בתנאי בקלון בבלבל דבבה ושלת בלי שם בהם בבל בל הקידושין לשמרו משה - משה בי בדשין בין שילבה עדין לשאין ולמה הקידושין לא נישאין אמותן מאחר בלי דרש מבדרבן מבבל אלישא ובתנאי בלא בבבבה - לא מלשה לקלין בב בלה בלי בתנן, ולא משה דה' לבשה דרה (משה) אין בלה דש"י אל אשרו

פרק ב' אתרוג

(5)

כ"ו, תנא ג' הכי - באסור לרטל אגן בתבא מגיהו לא תניא לחידוש - הכ"ל: מגלגלין בשבת עפ"י
עם שאמר הכל בן מלגיל שיש ר' בנין בתלמיד הכל בשבו מלמד כמו יקוק ובני לבשו
פוטר כמו קט לו בכרכ בשלמה - ופי' בדרמקוק שיטה לתלמיד יש בתלמיד לא
בכרכ בשלמה מגלגל בדמקוק שלו לבתיכל - ונשמ כונת הגמ' באפי' דמקוק
בתבא לא תניא לחידוש בתלמיד לעצמה כלי כך קלעם פטור מ"מ יש בנא באסור
לרטל - אלא על עלם סרכת הגמ' בקשה דמ"מ ר' לא מצינו מן דאינ
בדב' כ"ל תניא לחידוש מ"מ לעני הריטל מלגלגל יכמן בנין כך לעני את הכל
ולעני בינוי הכל ריטל כך מלגלגל תלמיד בשבו תרוויהו לא תניא לחידוש ודברים
לפי עם שגיאר בלבוש לך דכונת הגמ' בדין ריטל תלמיד בפלמיד, הכל רב' נ"ב
לא ריטל אלא תלמיד בפלמיד, ואלא אפ' בשנו בשלמה לאת ה' לחידוש ולעני בינוי
בתלמיד נ"ב תשבא מלגלגל יכמן ואב שיר אמרינן לעני הכל אין בלי לא
אנו לחידוש מ"מ אמרינן בתלמיד בינוי תשבא נ"ב כמלגלגל יכמן לו מינו
בתנא לכלו נשי נכרית אלא נמי לכלו ובוק.

כ"ו: רש"י בה לא נסינן אלימא מלגלגל נקבה יכמן - ע"ד הי' ר' שמעון מ"כ בה אופן שני
ודרינן אברכל מן הכר - ואלא משל עם מלגל רש"י אלימא מלגלגל נקבה יכמן בה
בעלגלגל (עם שעמשלגל לבתיכל) תשבא רק בשקוקו לתבא מגיהו אלא לי
המלגלגל שלו לא תשבא באישלגל לכל משל

כ"ו: גמ' מתקאמר - בלפי באמר לחיב אין נקבה חלבה נעשה פוטרת בתשבה מגלגל - בלחיב
אין נקבה חלבה לעלות בקט נפטרה בהם אלא בעלות בקט חלבה בפלמיד לפי
משל בבה שבר תשבה בתלמיד אלא לחיב בלבד דקרוב - יבמ' לא יבא בעמאר
שם באלמא בשל אמרינן אלא לעלות בקט נפטרה בהם ואב אפ' לשלגל רש"י
בלבל לא הי' חלבה בעלות בקט בפלמיד לפי משל בהם בלא רש"י. בה אין קט
בלי קמא אפ' כל בקבה נקבה בעלמה נמי לי' קט אשקט לא בשל בלי לה
קמא נמצא בלי קט המלגל נקבה נקבה שנבל ובלו שמת ומשה משלי חלבה
בלעלות קט לפטר בהם שלא בהמ' הכלו שהם לו בשר בהמ' בשל מת נפלמיד
בלבה בקט של חבריהם ובורבה בנקבה דשמעון - ובינו כנ"ל. ובנה בהמ' הכלו

① ומי כאן מעוז סל אין עם אחר עם

בתוכה הדעת עם פעולה טפי מאל בשם שהתשובה כתוב אבלו לאיסור הקרובות
אינו מובן לאיך כונתם בכאן האיסור קרובות איך יתלו הלו שעשה מעשה זה בשאר תלמידים
קרובו אסורים הקרובות ~~[illegible]~~ ומותר הקרובות בהם אינם בנפקותה הציקה משיכל הרשות
ועד לקמן מי אחות תלמיד מגיס, ואיך אפשר בלתי הציקה נפקותה ציקה שיכל הרשה
ולא בלשם פעולה טפי הדעת בעם.

ובעם הפי' כי' בה הדעת בעם פו' בקלשם ציקתם בדעת הדעת - ואת אפ'
בשאר בורר ב"ש
שעשו פו' עם אלהיהם בפרטן ~~[illegible]~~ עם אחר עם אל תבינו בעם של המשתמש אינם
בורות הציקה הקרבתם - ואינם ב"ל שבורות קבל הציקה בהרבה בשאר תבינו באסור
לקרב בהרבה (ומסתמא לפי הלו משל בינו בשלהותיהו בא על מי לא בלשה אסור לו
ובעם מפשטן) אבל מה יעשה קלשה ציקת הדעת בעם מלשתם - שלום הלו הרמשן
דבה הא באמת שלבשה לתמה בשאר סורר בהבין תלבורה שו כן.
ובעם מפל נא. מדעתו בא כן פו' סורר ישל ציקה לא הו מפני תלבה הדעת
בעם לפטור בהרבה ומ הפי' בה לתמא שהרשה בלבן באין עם אחר עם נמצאת ציקה שבין
שלתם - ולבורה שו בא בלא המש - ואת אפ' בסדרת יש ציקה הבין שיש אישות הבעם
לבין הבית - ובעם אפ' בכשנתן עם לד מן הבית אינם בלתי בציקה מהמת
לבין הבית - ובעם אפ' בכשנתן עם לד מן הבית תלוק הדעת בעם מלשתם בין בעם
בנקבה ציקת שיכל מה לתין אישה הבית תלוק הדעת בעם מלשתם בין בעם
מבני על אישות הבית ובשקא לתמה שתן לה עם אבל לא על אישות של הבשה
(בריק לדעת עם הבשרים) ומשה כתב הפי' בציקת שבין שלתם הבין אשת הבית ובלק ①
ובעם הפי' לפ הדר בתמה כי' בה בש (שבאו בלבדן בש עם אחר עם
אבי' אבל קטן מבני עזור דתבי' לתפוס הלמה ששיר הראשון - וכל סורר בלא בעזור לתפוס
אחר קטן בגדל כמו שאין מועל עם אחר עם) משאר בשלוקות כן ותכמה הו
הדעת הבין הלו הדעת הראשון - בלפי משל מחלקות הו הדעת הראשון אל מפקיד הציקה
מן הבית או לא - ומשפטי הבמ' משאר במפקיד קבל ציקה מן הבית ומחלקות
הבא אל תקנון עם עזור לפקיד אור הציקה, ומלשון עד משאר בעם הראשון
מפקיד יעשה ציקה הדעת בעם, ואיך שפר הכתוב מבין בלמד אין ציקה מבני
תלבה עבודה לפטור בהרבה אבל אין ציקתם כך קלש הדעת בעם - אבל אין
אינו מתישר לשון הבמ' ממה שבכתוב מאיסור קרובות וכו'.

כי' הלו ותלבה בכא אחר הבין עדי מתכר עבשאו - עד הרבלו של שני שאבל לתי' אין ציקה - ובעם
לא מדבר לשטרם הבמ' ב"ה מבקומרת בלמד אין ציקה מבני תלבה עבודה לפטור אבי
ומחקות שיש לתן תלבה אלמנו אל רבשטר אבל לשטר פשי בלמד אין ציקה אך לא עבודה לפטור
אלמנו - אך קשה ~~[illegible]~~ בדרי אל הי תולק, תולק לפטלם ומשאר בתלבה פוטרת אל הבשם - ואל
אבל בעל כשי מופה בלתין אינן פטור בבין אבל הי' קלש ציקתם וכמש כשי כי' הדעת בעם
בקלשה ציקתם - אבל לתין הבין בשאר לא לתי' יש ציקה עד מקבי תלבה פטלם אל אי לתבל בשם לא
תלבה המקום יבא קימי - ואל יש לשון מלשון כשי כי' אל רבה לתבל אי - בשאל מקבי פטלה
המשך הי' דבר

כ"כ קל - כי למי לאפשר לבתם אבל מפטרא נפשה פטרה - ע"ד דרוטרא שבתה בלא עדבה ולמה
שליחותא דגדולתא - ואיך יהל שליחותא בתרי - ועי"ד נקבוה שבקא - ואולי אבל בקבראא
בתלת הבין שליחות לא יהא מבדין שליחות של הימנות - דדיבמות ל' שבולל
עושה תלת הפטר של תלמה [נ"ל] בכל הפרקים בעושה נעשה ע"י הימנה כמו תלמה
בקרי ודקיקה וכשר מ"מ מקרי שבתולין הלי הפטר] ואי"ל אבלו שבר בנא בשלמו
של אבל כמותו בתרין שליחות כל לעשות תלת תלמה מיוחס דיב אחרון - משאר הבין
שליחות של הימנות אלמה בעשה בתלת בבא אין עושה כלל אולי נפשלה
הכל תלת פטר ושתין שליחות מה נפל בלאת נפשה זכולין ומ"מ לא הכא בנא
בשלא כמותו - אבל הבין אין מוכן כל בלבדך מצוה לא שליחות הימנות בשתיכל שות
וכנה מלאין רש"י דתלדה בכל בבלו - משמע בסי' דתלדה נעשה - לגבי אחר בהוי בכל אוק
כ"כ תלל לעולם מאמר - ואינ"ל דיבר לה לא אחר בתולין, לא הוא בתשנ"ל - ובאה בפונה
בשמו שבנה מפקיד יש בנקבה מבעלת במאמר אל יפקיד אל יש בנקבה מעשה ולא
לא בשבנה מעני רק לה, לעולם במאמר אבל בשם בשרם תלמה - בשלבה לא
נעשה מעשה לקיומן שליח יכלו לשטור בנקבה לא מתיבו לשות

כ"כ הא בה מאי - מאי בשבנה במפרש לקמן סדר בשנינא בלקמן בתפלגין בין מיפטר נפשה
למיפטר בבה - לאורה לפי בדרבל בשבנה מעמל קושיא לדו כלי בה מפקאמרת
(שבתבו אלמא דע"ל מיפטר בלשון אין נקבה לא מיפטרה רק דתלבה בבה ואי
אין מבקבה לפי לגרסת הקונטרס ב"ש נקבה מפקאמר אמאלית בשם תלמה
מעכבל) - בשלם לפי בדרבל בשבנה סודר שמוא בלמיפטר נפשה מבני אבי תלמה
עבודה אבי לבקול תלמה אלומה ודר אמה בלמיפטר נפשה לא אבי שמוא
ודר שסודר יש נקבה בלשון אין נקבה מעני עבוד לבקול אלומה למיפטר נפשה
ובן יש לפרקשת לל מה שפי' בדבי בכבת מפונגל בכן בלשון אין נקבה
מי אין תלמה בסולם של באוזן שבבר תלמ לאמה מפקית נקבה שמאן בתשבה
בבא לקמן בקאמר דשלמה בבה בבתל לא תפטר מגל בלתלמה בל תלמה בסולם
אלמה אבי לשון אמן נקבה אין תלמה בוטרת נקבה בבתה בתשבה, בלפי
בדרבל בבבל אינו בדבתה בבקבא למיפטר בבה אמרין לשון אין נקבה אלו

מה שאי הבוגר לרבל ורבל כ"כ, כתב ולי לא לדומי לו לא, לא בוב לא לדומי לא לא, ובינו
בלמין מעשה תלמה נעשה אלו שטור בשם בלה בבין שלא תבא לא יבל ובלן

פוטר בדרום אבל לחיפוי קשה אבשר באנף שיש לך מבלי לחב אין ציקה - בשר חזיר
בשמנו סתם כן וכו'.

כ"ג: אמר בה רבא - אבל ריבן פו - לו בשאלת בעלה הי לעיבן דבה - באל מבבקן
בשרבה רבא לא אל רבא מאמר תלבה מבשרן אל באבשרן חשרין באלו
נבקרה ציקרן אי הבא ובמאמר - ובפו הי הבא בדבא הבא ובשבא הי בכן באמר
רה רתלבה שם לחמ בחשבן ובן בשרבה תלבה, אבל דאמר מחבר לחמ
בא הי רב תלבה מבבקן בשבא הבקרת בציקה אי מאמר ותלבה אין יבאל
לבטרל, ויש סרבא להפסק בדבא מאמר ובשבא בשבו אלבה לחבקרה לבלבה
ומאב הי רב תלבה מבשרן מאב דבבא הבא הא כין שמובקרת מבקן מבשרן
מחרת לא יבקם אל הי רב תלבה (לא לבמן מב, ובקן אבבה של בב ובשבא) ובבא
הבא כאי מחבל בחבר בב שם הא אמר מאמר ומאמר אמר הא - בחבשרן בשבן
שבבל תלבה - בא הי אחרן בא מאמר נבקר בציקה לבמי מבשרן אב
הבאל שם הא בשבן, אי הי אחרן בא הא נבקר בציקה לבמי מבשרן
אי אל הי מבן מאמר בבשר בשם סרבא בכל (לא אמר אי - אין אומר כי ובחמר נ' בב
בכן בחלבה) אבל כין שאין מבקר בציקה לבמי לא בקל אלה ולא יבקם שם
לא יבבם בחמר ולא בשי - נ' בב נבן הא - בבא הא כתלבה בבי לבבקרה
בלבה ציקה בלבק לא אחרן אלו כלא בחמר.

כ"ג: בשי אמר בחמרם לא תלבה - לא בחמר לבן שמר בחמר בחמר לבה בב מחבר בשבן
בשבא אמר בחמרם - ובבם אב שב בחל תלבה לבה הי בחבר ובחבלה ובר אחר
לחמרן בחמר בחבלה מחבלה מחבר - ומ' בא בשבא בבן בחבלה מחבלה אחר
אחרת בבקרה, ואב בחמר בחבלה אחרת בכל אחרת תלבה הא בבחבלה הי אחר אחר
אל ובם הי מחבלה בבבלה אחרת אחרת בבקרה - ואלא אבל בבבי בשי בחמר בבם
בבשי בחר אחר בשי כי אחר בבבר בבקרה בבחבר בחבלה בבבר לבבה הי בחר
אחרת אחרת אחרת אחר אחרת אחרת מי בבשי אב בבבר בחבלה בבבר בבבר אחרת
בבר אבל בחמר ובחבר - ולפי"ב אל בבבר בשי בחמר בחבלה בבבר הי אחר בחמר
ובחבר.

כ"ד: בשי בחמר - בבבי אחר בבבלה - לא בשי ובבל אי בחבר בחבר בבבר אחרי הי בבבר אחרי
כ"ה: שבבלה בבבר אחרת תלבה בבבר לבבי לבבי בבבר אחרת תלבה אחר
אחרת אבבבה לא - מ' בחבבה בבבן בחבר בחבר בחבר בבבר

כ"ט: גמ' אלא מאי איכא למימר מאמר בסתם הכי - ע"ד הריטב"א במשמע מינך בס"ד בדמאמר
באיסורא נתינן דק"ת בפנאי ומשום ס"ד בלא קנס קנין גמור דהיתרא דאיסורא בתר
בתי' גמורה - ואלא אפ"ל דעיא בלמ"ד בותה בתי' גמורה תנינן שיש ל' ענינים ידיעות, כגון
מה שקנים אותה לעשה, ובמי' מה שמפקיע עיקרה - ובנים ידיעות בפירון ל' המינים,
ס"ד בדמאמר הי' בהתחלת הידיעה והבינה הי' הבמר (למ"ד בותה בתי' גמורה)
ומשום הי' סודר בדמקוף בלי קנין [מאמר באיסורא] שה"ל הבעלה אלא למ"ד
בדמאמר קנים קנין גמור תנינן בדמאמר יכל לשפקיע הבעלה כך - תנינן שיש ל' אופנים
של ידיעה - הא דעלה, והל' המאמר, ואי אפ' אל"ל לשמת דה דעלה מה יקנים
הבמאמר וכמ' הגמ' באפ' למ"ד בדמאמר קנים קנין מה הוי כך רק בהתעלה בלתי המאמר
שיש הו כך משמה ידמה והא אל' כמש הרמב"ן כ"ט: בה משמה - ומ"ל מאמר באיסורא
אינו קנים כיון בלי הו כך הגמר - ול' רמ' הרמבן בלא השמע שבמר בדמאמר לוש מתל נלון
קומר ומינו כ"ל.

כ"ט: ר"א סודר בדמאמר בותה ומשיר ומה אינה נאסרת דעלת הגמר - ואלא אפ"ל בנגב
הבשלים הכא בעי הבמאמר לו נשיא אמונה עדות שנפקע ממנה מעמד
ירוש ותלמה (ע"ד הרכת שמוא"ל סי' ל' אות ב'-ג' שיאוך בפני בנגב על
אלים קיבשין לשפקיע עיקרה) אבל מה בדמאמר מקי' שלו הבעלה של עיקרה
ומ"ל לו הי' בדעלת בדמאמר אחות עקרבו - ולשון אפ"ל קושיא הדעת אלו
כ"ט: ב"ה ואשת אחיו דתלמה שמעיר אל ר"ש סודר כבש בבשיש לשבור אבר מחבר מותרת
אשתו ומצוה לכיבה אחותה תלמה - בלי כלום לא בלום לבות דיקה ע"ו הבמאמר

כ"ט: כשי' השתא אכיסה - בקידושין ב"ב באורי - ע"ד הרשב"א ואלא אבשר לשמעתך, בפנים
בבב קידושין הנא מה שאמר אותה אכיל בהקבש, ושלוח מתנה הבפים קידושין
מאחרין ובנים ידיעתם בשלוה לו מפים הה קידושין לש הם יין של קידושין
ע"ד הרמב"ן מ"ט: ומאוש הוש בלי ידוע - ונשו מש כשי' בדמאמר בבב קידושין
מה שאמר אותה ל' אחרינו נשו רק מבשרין - בדעלה הוי בבב אחרינו
כמש הרא"ש מ"ט: בשו אשה שקנו לה מן השמים, אבל כלה ומשה אל לוש הוי
רק סבב קידושין - ובבב נם בשר לה לוש מבות רק מבשרין, ואלא בלמ"ד

מקבל בשביל זה קנין מכר. אי מאמר עכ"פ קרע מקידושין דאלמא כיון דלא שייך הפקעה
אם של קידושין - וכנ"ל תינוק דאתות בנשמה אסורה משום ערוה דאמרינן
נשואי אשה שאוסרת אחותם תינוק דשבוי אסור אחותה ל"ג קנין עדיף של
אשה שאוסרת לדלמא - וי"ל שפיר אם מאמר דמקבל אשה שלא זה אוסרת
אחותם - וי"ל דמקבל אשה שלא זה מקרי קנ"ל דבריה - לכן דבר אינו אלא מי
דאלמא ודלא מאי דהי לדמות תשכון ב: בה הוי שלא בדבר לחמר דאסרו
שתמכרשה מקרי קנ"ל דבר ודיני כנ"ל.

ביטו יאלו דמין מסורה לאופה - פי' בכל ידעם מי דרשות ביד שיכל לדעת אותם
דעב - וקבע מופה מי אם שנאסרו לרשות ביד, וכל ידעם מקרי דרשות
ביד כיון ל"ג לשעבר לדעת אותם - ומה שאלת הקה"ד מאי מאמר פרתה ממנם
ביקר ידמיל ושרי בשבין המסורה לאופה כדי שאבו רשות אל בנישאין
אותם ודיני שאבין אל נפקדה אי המאמר תבוקר ידמין מם שבתם
מקבל לכן רשות לכן כם - ולא ברדינו אדמשל מן הדר ודרילא דסנהדרין

ל. מסי ונאסרה - וי"ל בלא - ע' רמי הקדיש על הכ"ל ודמי כי האמן
שפי' ברונת המסי שבעבור אסרת הבבה עיש דבריהם, וכנ"ם אל מפרשיל
בערוב רק פוטרת בשום קשם לשבין המלוק בין הבלבה וכעורה אלמם
עלה אבל בערוב פוטרת בשום ומה לחידין מקבל בלבור אל ערוב
ולמם לבל קבל בפטורה בערוב אלמם ל"ג קבל, מה נמלו בבבה ערוב
הבל בדאלא כל רת נפילם לדוק אלא בשאסר כבר מוע ממנה הדין
יקוק - רק באפ' בעמקות באבל בבה שר נפטרה גל בערוב מיקוק
משלם בשל בלבר בבה [וי"ל בבבל ל"ל לפטור הערוב מטעם ל"ג, בשל
שבבבה נושת ערוב ולפטור בשום בבל רק מדן נאסרה ובבר כמה
המסי בלא בנין בנאסרה דנישאין הראשון ולא מלבר לדמות תשכון ב:]
מה לי בדנישאין הראשון כיון שבר מלם פטר דבבה שר אלא לפקמיה
משלל הערוב בלא מלם לא פטר מעמלל אל כיון שקבל ממנם בנמנים בערוב
נפטרת לדוק - ולא בישבו יקבל על מה, ודמי בבנין בשעמרו בבי על ידמות

לי: רש"י כתב דבריו - אותו כתב מילתא ביה - ע"ד דיוקא שמר בפיאוק חצין מתפ
בתשלומין כמו דאמר קנין - ואתא אפילו בפקח שיטת רש"י ביש תסרון הבלעת אבות
מפי כתב - ופירש בתשלומין שלרות לו בכסף מצוה בשטרא ע"ד הבלעת ע"
הכל כל אבות - ובנפש אפילו בהפרשות פיון יש גם מקפי הבלעת אבות
בהא בתולה פיון כך אין אפילו אם לפיכך הבלעת אבות, ומה"ל אינו
גם תסרון בתפי כתב - ועכ בלי בהפרשות ופי לשון שטר ומה"ל אבן
שרה נגמר בשטר - וכפי שפירש רש"י כאן בחצין בפני מילתא לשון שטר ולא
תסרון בתפי כתב ובה דאמר קנין - אפילו ע"ד הקנאת סי' כח סק' ז שהם בחלות
רש"י בתא בשטר בבנין, משל בפני מלפי כתב, ולפי בחרי כפו בפר בטוס
בתשלומין כתב מכל שטר גם שם אינו לומר כמ"ש

לי: גוף אתפ - ואת בפני מוקמין - ע"ד השאלה ה' כפ' שמקשה על קושית בפני מוקמ
משל בתוקמין בדרוב לא תקשה - ולאורה כונת שמקשה כי בלא מוקמין
הנקבת ביש אל ישר אמנה בדפרה מתנקין מאיסור לאיסר אבל הכא ~~לא~~ דוקא
ספק אינו בלבה ~~הכא~~ ~~לא~~ אינו ~~לא~~ על הדרוב ובדרוב מוקמין הנקבת שלא
נתקשה - ואתא אפילו בנפש הכל רשות (אבעל סי' ט"ו) ריאר בדסנין לא
כי הנקבה מלא ירור אלא מלא בן - ובנפש אל היו הנקבה מלא ירור הכל אפילו
כיון מדרבר שלא נתקשה הדרוב מילתא מודבת הבלבה לקמאו ושפר בקשה
השאלה - אבל כיון בתשלומין הנקבה הכי רק מלא בינו בא גוביאה מתנקבה
אבל שלא בבדר הוי אמין ספק אבל יו בלעדי הבלבה יש בלבה בלבה
בא גוביאה מתנקבה וכיון שמתקש הוא אמרה אחרה אחרין בתפי אמרה
שר הבאו לי בפקר כתב כמן גם רשאי יותר שר הנקבה פ' יוס (בלי בלבד
קלבה בה אבל) ובנפש מה שמקשה השאלה ברק ה' על בסוף מקושר אבל
לי דפשטות במלשון רבה שהם אשה גם הנקבה הוא לשון ומשבת משמע
בתשלומין הנקבה גם בלי מוגשת ולא דקין אבה שהם כמן גם

לי: אל, אל נפ הוא אלו ואל הא אמר - ישלא מצוה לו בדרך מה אמר הא אמר
משל הנקבת אשת איש - בפנינו אל הוא מתם הגלה ובמן כלי אשת איש

ואבוי אל נפקיה דהם מה לי דאבד על כלפה אי כי תקח אשת איש ולכן מכין
תקפה שמתקן לאשת אלף - ולא דבר אחר אחר מתקבל - ואלא דיש כדי מתה
לשאר כל"ל יכפר כו' שלא"ל ובאלקי

ופנים בלתי שעיר כו' בתקפת כיום לשקר בשני תקפה לדבר בפיהן
מתנקין בבשרה מיד בכל דבר לשקר משל בארוקמין כמדם בתקפת
שלו בתקפה - אבל אין מוקן בילד ובלילה לאנשי שבמדם לו אחת קבל
דרשם ולא משל קלשת בלמה דקפלו כדי - ולו לוקן אשתו ובלי

~~לא קבלון בשאר לשאר תם בדון~~

לא, כשי כ"ב - אי בשני כיתי אבל - תבלל ואין דבק כלום - כב" מאלדר ני ביאר
בדב כיתי אבל כל"ב מפלק.ל משמרבא ומלו לו מחמרין ומוקמין אתקה
מבלו כבר אחר

לא, תבלל ובדומה - כב" ו.ו. מאלדר ני כמר בשם כו' כבר בשבת בלאין שפקר בשר
ולא תמול אבר אחר אשה בשל בחשאות כו' אבשו אחר אשת ומבור לו
תבול עבשו אבר אחר אשה,

פרק כ"ג

(3)

"כי, אמר בר אמוה - הרי כנגד שהרבה אל כל קושיות הרי אליעזר בדבקה שמוקר ... בשמיעת מדבר יעקב עם מקרי אחיו ברק אחיו מן הבאר מקרי אחיו - ושפך כסף בשוקא הרי דעתו מקרי אחיו אבל אליעזר לא יכולים אמר הרי בלבד לחזור מעני יעקב עם מקרי אחיו - רק בס"ד בלשרים מיוחדים בלבד ובאמת לחיבין מעני יעקב באחיו מן הבאר מקרי גם אחיו - אבל אינו מוכח בפלמוד מעמד בעם אינו בוחם לעני יעקב לא אחיו רק בלבד לחזור על אחיו מן הבאר

"א, רש"י, פרשן - ולכך לא אמרו לו אז משל אחות אלא - לי דרוש לך ולא מישר הרי, אמר (2)

"ג, אמר בלעא - בתמר בימי שאול מת לעמן מפורסם לשאול ומות לעולם - ואל אבל בעניבל לו הרי בין הבור אלא בין הנעלם - דשאל ומות לעולם לשל בין הנעלם אלו מות אלו בשמי הנפש בור בשום אנשל אחיו עשיו לו ומות לעולם אבל הרי רק בין הנעלם - וכן דשאל מת לעמן מפורסם לו בנים לו הרי אלו הנעלם בשמי הנפש לשמעון לעולם לו בלא עשו לשמעון)

"ג, אמר מאלה - בשעדר הפקר אלו אבל בלא קיבוש אלא שאולו בקיבוש אחר ל מפורסם לדעת אותם עשיו בשמי עבשיו אותו ישראל לו כין בעומאת הנעבולה לבריאל תשרון בלילה יש לו רב אישות לאחר ל ומשלה הרי מפורסם

"ד, ולא מת - רש"י דא לבדם בהפסוק דא לאמר אינו שהרי דאופן אלו יש ולא מת ועכ דא בהפסוק אסור לדמות מכת ביקת הנשמן - אבל הינו בדומה אינו (ולא מת) לאומו קבל דהכי בשין בלי ידומו בקבא לשם מקבה אבל דבלל לבו שר בין ידוע לשל את ולב מעשה דהכי על אינו אלו הרי דעתו, ובאופן אלו מדמה יש לשם בין כנסה ובשמר מוגשר לנ' אבל באופן בשם אלו קלי קבל

"ה, אמר בעניא - ר' יוסף יעקב לו: בשעדר מקר שמעמ מבשיל בכ"ש לבשי רדן קאמר אבל לבדי סוכר בעמר קובר קב - ובנים לו הרמה בלא אבל לה בבנים - משעד בכ"ש בלא בנים אבל ולשל לדוש מעולת בעמר בלבד משעד לא אשר ל מעיש ולבר, ובנים ר אמר ה"ל; בלה ל שמעון לשעדו בלבד מעמד אל קנו לקמרי אלקנו בלל ולשבוסה סוגר לבשמל בשבו בעמר בשל ספק לא הרי רק אל עדוב לשם בבנים אבל לבו ספק אל הרי קנו

כי, גם מאמצע ומעלה שהו אינו לא יודע - מגיבה בהקפה משם אבל אל בהקפה משמאל - יש לו
בשאלה יש. רשם באיזה איסור מאמצע היו מעשרות לה - ומה ~~שלפנינו~~ ~~ז~~ כתוב בפסוק
~~כדי לקבוע מד אשה שאין לה בנים לא מעשרת בנים אשה אשה יש לה בנים ועל אינו~~
מוכן אי בקנה על אחר יבוא בנים, בנים בהמה, הבנים בהמה אינם בהקפה אבל בהקפה
משמאל וזה יאור מין

כי זה גם דן - בסוף נשר לא כל אלו נשר בשר - אלא שהוא בשר על בולם רק מעלה
שנכנס עם נשר בהמה מקום נשר בהמה, אבל אל נפגע (למשל בעד בשר מבדלה
מאמצע) בין מקבלת בשר עלמה ושהו אינו בומה לנשר בהמה בשרה יבואה מעולה
בשהו לא נשרה בין שאינו בומה לנשר נשר ובן

ברכת הגדולה

לידו: אמו ובני לוי לה - אחל דר קיימאו לו - אלו יל באלף הפלה אמרינן אלף מילאכי למשבר
בדקאמר הימם בל אין לו

ג' אדר

ל"ג. קידושין כשיעור - ג"ר שעור הלוי על ר' אחרון מלומדות ונשאל מה מקרי מלבו כשיטתו
לולא הסברא הזו הייתי בראות מקומות ותפיקה ומציאות ותוך כשיעור חב. לו מוקמים שאינם
כו' הכ"י. ו.ו. משלר בראות הדב מלקין אי ולא מאמרים ומאמרו ישלם ולוקמי
ולתקנה
ל"ד. מה שקשה בדמשן ובדשאו על הכלוב בשו הרמבן כתר למר בשלר לבב כשם - אלו אכל
בשלר קידושין יב ל תנינן כל בשר שלר קנין - כסבל מקנה ובריאת - ושלר
קנין לעשה מצ - ולי נב שלר כלי - ובשלר מה לעשה ע. מה שחוטה ובשרה ומוסה
שלמקבלה וכיון שמלאין מצ בשלר מצב לאחר הקידושין לא שנאמר לשם רא
שלמקבלה
ל"ד. הכ"י. ומשלר בלר מבו קיבל הלכה מרדכי ידלה - הכ"ל ~~לא~~ ~~לאחר~~ לקבל אותה אם תעל אסר
אחות אשה ובדוק לשם טסב בבין בלו לא אחרת אלה כשיר קידושין שיר לו לא

ר'אחיל

כ"ט. אנו בה אלא - נולדן בולדן אחותם - לאותם קשה הוא שפר ולא בולדן הפקדת מעקב לחיבן
מעקרו בחיבתם בנאמם אין מעקיר מעקב אלא גם אחותם מעל אחות אשם - ואי
בן בא אין בפרם חלקם עד כי יבין את כתר ואיך אשה לעצמו, ומעיר
לא אחותם אחות אשם שום כאן שם יקרן אחר בבא לו ומאי - אל יבין בשעת הפרעה
אינם מוקדש - איפה בן יש על אחות בולדת בנאמר - יש לה כבר כאן יבלה
לבעל בבתה - ובנה אל יש לה כבר קשה לשבן מעור אל נופלת לא לקרוא אינה
נבעלת - ואל אין לה כבר ~~מעור~~ מעור אל נופלת רק לחלקה מעטרים לבבר
ומקום מבכרות בתנו מעור בשעת בעלת בנאמם הוי פוטר פוס - לבבר
ונאחותם ולאחרה אין כן בבשל אחות אשם כי בפטר - ועי כאמר יעקב סוף אחר
כי שתוך כמש אל בולבעל אחותם אי נדר מקיבשן - אל מו בפרם חלקם
מעל בנאמם אין מעקיר בשם

בכן ע ערוך לפי ר"ש מאם לאחותם - ובארו אחותיו בפנו הבן עקיבה כל נעל אשם את
~~אחות לפנו לשון כבן מאם בפרשה - בפקדת מקבה מעקר מ"ה ולבשו לשון מפרם~~
אבל בשם שאם אל מעור מעור כי בחם לא חלקם

לדי, אל בקר - הכ' ו, שלם הדר בחיק אבל בנוגע בלאמר בלו אל כי דאלמו - ואי בחל ויהם
כי כי בנקבות שנולדת מדעל בלשונם אמיב לי ולו נעל נעבר מחנך אבי ריחל
ואבר נולד

כ"ט: רש"י אומר לי רשב"ג - אחות ו לפנו קבא בקיבשן כל נבר שנולדת בולבעל
ובהם לבל נבר בם כמנו כי מלו ובנו ל אל נעבר לי שלחן הנשים אל לו
כמאמר רק מבכרן - ובנם לבן לאסור אחותה בבנו בנו אחות בנשים אסור
~~ולא בנשים כי בחלק עמוש בכל נבר נבר יכל לפטר בכה לא אל מעל~~
~~בנשים לבלעל~~

כ"ט: אבינו עשה את ישראל עשה - ע' כלל - ו לפנו בל נבר בבבר אחרים מן בכם בלו
בם נוכל שכל יכן לבול אחם בלב מקבי בבשרם - לבנו אבינו עשה בחשב שעקרו
בבשרם לבנם ובכן בבל מבים לחובם - ומעיר לשון בלא מבים לחובם בין
הם בלבם לשרם - ע' בלל מם שם לשון ~~בלא~~ הקבר אל לשם לי בלבם בכן
אל לשם (חובה) קבל ובנם לו בנשרם אל לשם לי בלבם - ולחובם מולם בשרם
בבשר. בשאלם בלו אל מן לם בלב - בלב בנם לשרם לשם בלב לבנם
בנאמם

כ"ט: לי אחרת בשלמו - ו לל לפנו בבבר לם בשלם - בשל בלל בלבם הנו אל אחם
אין קולם קלן לאור מם בשלם מבי אלו ובלם מבשל בבבלי לב אמו מלבר מאחר - מאחר
כ"ט: רש"י לפנו - קלבאן ביבם אל בונם בבון בבו בבם לנו לבבין בקה בחבר מקבי אחם
קלבם. ובמן מבבר כל ובנשר בבו בבאן אחר לבבלם לבלם לבבלם

לו, שאתה משב"ל, שאתה רק אדם ואתה מלא בקלב מפקח מרוגלוב - בתקפת על בית בדלור
של מתן כאנוס ובמתן בפיג'ב בכלו שלו כי דלתו פי' שאתה רב מאיר אליעזר בגל
יש עיקר) ובמשפט שלו כי כל עיקר אל עיקרא הנכרית - ואז בקבלת ל' יומבות
כי אם שלא ~~בלתי~~ בלמוד בפרק פוסק כי אם כלו אלא עיקר לאדון לשם לדרוש
ומפרש בחומש על שבעיות הלבה, ובל' בהלכות אם של ודה פוטרת בלבה - ואל' ר'
ביבל הראשונים בפרדה נושא לשם לו עיקר נמצא בגוף של הדורה נושא לו עיקר
ולו אלל עיקר לאשה ודה מאל' כמאמר ל' הוי אדון מאורה רק נושא הנכרית
לשם לו עיקר רק מבלו מבלו עיקר

~~ל' דבונת בקאת בגלל ולשרבה - אלל אבל שמרבל בגלל שלל לאשרת בגלל ולו ל' נושאים~~
~~אמשלו קבולים שלל מושלם אל אבל בלבלים בגלל לל אות אשה אמרה ולבלים~~
~~שלל לל לשם אות אשה שלבלים מושלם ולל~~
~~ולאבלה~~

ל' דבונת בגלל - אל מבשל בשבן לשם ודה בלו רק בן פוטר - אל אבל בגלל
לבלו אים בגלל אלו מאל אל אל אשה אם אל לו בגלל, ומלבו ל' אל יולל
ומשלו ~~בלבלת~~ בלבלת אות מושל מושל - ואז לשם ודה בלו פוטר
[ואבל בלל ודה מלבו פוטר בגלל לל לל לשם לשם בלשם - ובלשון
בלשון לל לו בן בל שבוק ואל בלבל יש לשם בלשם בלשם בלשם יש
אל אל שלל בלו בלו אל אל בלשם ודה ואל בלשם לשם אשה אל
לל בלבלים בל אל בלבל

ל' ל שלו בלבל - לשם אל בלשם בלשם בלשם אל בלבל אל אל אל
(2) אל אבל לשם בלבל בלל אל אל לל לל בלבל לשם בלבל אל אל אל
בלבל מלבלים לל אל אל לל לל לל בלבל אל בלבל אל בלבל אל
שלשה בלבל לשם - אל בלשם לל אל לל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל
אל אל אל אל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל
ובלבל לם בלם בלבל אל

(3) אל בלשל אל אל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל
ל' בלל בלבל בלבל - אל בלבל אל אל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל
אל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל
בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל
אל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל
אל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל בלבל
בלב

פ"ק

1. אמנם - כשיש על קושיא בדבר יקר פלא באמצעות מי יבא אלא לא - כשיש לשלוח מקבלים עין בלבד אלא אלקור אלא הפשטות - ומה שמי בדבר יקר כלו אלא לאומה סדר ... מחלקת: פלגות מה מסיל ע"ד כיון מבטל כיה, מין ובמקום אלה שלא ובכשיו תולין קולו בשדה תשיב מורל על יבל - ואלא כמו לא כולל ע"ד ובמות ליה:

2. כ"ר: כשיש על הפשלה ל בכתב מושב - ל אינה כתיב כמו בלבד אלוהים ואלה לקי מקלה כמכל אלה בשלמה ולו כל בדבר לפני אבדה שמשה לשון כלי ג.

3. מה שקשה קלקל הדרת ל אל אלה בסד בנבכה ל תמר דבר אין שלה לו דרוש ב

בא אין אלה בדבר [ובין לפי הלמד בלמדנו משוקיא בלמודים - ובסד בלמדנו מה מלקה אלה הדור ושמיה בבריאות] אל כן לעבד אלה בשל ערוב ובמנ אנו כלי

4. נבם אחיבה (מ) ל

5. מלשון המקל אין מה בדבר נגזל לבקק לבם מקבלה מתנו - לא כבשה מתן הדשה יבדה בל - בלמלו בחיבה ל. בלו מבדל ובלם בהמה מבכה ל אבנל בבדבר נגל - הכל בה - ובל שבדבר לשמן - ובלם משמר בנבכה לא נבטה מתנה מתנו כיון בחומה לעבר - אלא בכל לו כל לא לבל מלם ולא ל בהתנגד בל לעלה וכן בבל בל מספרו בחומה לבל אלו בלו כן משל בהמה - ל ל בשבם ובל בל שמר מחמות מחודר בלבבים לשמן - ואלה בבם לא בהמה מתה אלה בהתנגד בשל בל - ל אבשר בבכל כולל בבדשה לבבו אלה בהנין בבהמה מחבר בל מתנו

6. כ"ר: אלל אלונים בלל - אינו מתן כל הבדל כמו שבחמן חובה. אלו הם ומה שבא אלונים הם הבל לשל בבנין ובמנו אל אלם מקבלה לד כאן שבכל מקבלת הבלה מחבר מחבר לא בבלה

7. בדנין בלל מבשמרים מבל נגם לל - ל נגזר הם בלו מה שבשבם אל לבבם בל אר מנל ושמנל עבר מאלם ול ובכל שבל סל לל ובכם בם בלל, ובשלו ושר שבבל בם בם ובן לשבל, ול בבה הבבם בל לבל שבשבל ל בבל בנם ובבשם מבל מנמר אלם לבל בבלם אל בבל בבלל מנל ומנל בלל הבשר בלבל ובבלבר בבל לבשם בבל בבל אנו אור כמן בבבבר אל ובל לבנם ומבל אינו נבבר אל בבם בבל בל בבשר בבבר יקר] ואי מה שבר בבל בבשה מבר בל בל בבלם ובמבר מבשם לבשם בבל אל אבם מבה בבלל מבל בבלם בבל בבלם בבל בבלם ב

18. אז תוך שמיעה - כאשר לבדוק את הדבר. - הכל אלו כאשר בפרוב מקרי אז תגיד [ניגוד לבחור אלו אמר
כן באלף מילים לא תגיד כמו בדרוש אלא על אמת ומבולבל] הקשר. יום ב' בלוק אבשר שלמה מסיקים
על ידו - בפרוק הוא שלא נבדק אלא שהר בלוגר נבדל אלה בוקר הדבר - ומה עולמים ב' בדבר
בתגיד כל רק פרכו ע"ו מה הלב - אי קרן אורם

19. אז: לשאול קשה לם הראשון הלוק ישראל ומעל כאשר לי ישראל בגוף אם לאמר כלום אלה
בשיפס אמר אלה תיקון עליהם אי תכלה אחת - בלבדכן המאורכן לאורך בוקר
כפרו - ואלה בשפק בוקר כפרו בחר לשאול הנו מאורכן בשעלה בהנו שעשה
תבדיל של בגוד שעלה [ואלו יש ולאמר] בחורכו בבגוד בגדל אמר לך הבל לאמן כלל
כפר ישראל

20. אן נשאר לאלה לו ויש לעמוד בשבר הר לאמר הבדיל - בלי ודאי שלא לך הבל קבלן
כשהי הר סרן הלולב

16. אי: מאד אלו בא הל לו מכל מלבדכן לאלה לך בגן - הלם מאמר מלך בהאמר בשמאל בהר אלה
המונים שלו לאמר - והלם מאמר מלאכי לא כן ל בשו כלו בראשון מם ל חולין רבה רבת
נאל שמאמר בב - ולם. בפרו לל מאמר בכלל לו אמר בן בשו כלו לבו בלשפר
בין שלמה - לל בבונה הבנה בלאו שאנשל אלו מאמר בב לאמר בלל הלאו

17. מה ובלם - לל הו מאמרן בב אבל בראשם באמר אמר אמרו שלו תאמר בתלם
מאד בפרן לשפר - בל אל אמר בק מאמרן לו בר בלם לל בשמו אלה שאר
של - ובו בשמו בלאמר אמרו. בין בפרר נאמר בעבר שמות לאמר אבו יקר אלב נבל,

18. הל: מאלר לו בור לשאל בבלאר בשר בהאלם בין ובלם מעוד לא נקבה - נקבאל
משל בשו לבוב בלאל ואמר אמר, ובלשר ל בלבדן בלשר שמר אמר מעוד נקבה לבר
בב ומר ובאמר - ואל בלא נבלם לאמר אל הבשאר ובו בעבאון בשאל מבלן בלא בר בין נאבם
בשו אמר ל לל בלל ובמר בו, בבלשר ל אבלם ולו לבו אבלם - ובנר אל בבו בשר
בבר בב קשה מאל אל בבן בשמר אבנשן אל אמן לבר בבל

19. אי בל ואמר לו בבר לם מאמרו בבר בבל בלו הל כל מכל שלר בבשר שם בו
בבר בבר לל שם בו בבר מאר בבבן לשנו בבשל ואמר
לבן בל לשאר בבלל בשל בלא בבשר בלא שם בו בבר - בבבר לשנו בבלבל אלם
מבר אל בלא בבר בלא שם בו בבר ובלם
אל שלו בלא - ולבו אל אלם אלם שבר בבר ובלם

20. אל בבר בבלם לבר בבלל ואמר אל"מ לו בבן שאמר בב בל אלם ומבלם מבלם אלמר
לבשר אלם לו אבבר לל ולא אבלם לבר. בו אל אבם בבלם בבר, ומם שבלו בבלן ובבבלם
בשבר אמר אלו בבלו בבל בבלם בבלם בבלם בבבל ובבל ובבל בבלם של

21. ובבר בבלם בבבלם בבבלם בבבלם בבבלם בבבל בבלם בבלם בבלם בבלם
בבבלם בבל בבל לבבר אל אל אלו בבלם לם בבבלם בבשל שם לם בבבלם - ואל אמר לו בל בבם

22 תו: אבל לבשר - אינו מבן בל בלו בבשן ובבם בבבר בל בבשר ובלם. אל בבשן ובלבם בל

מצוי בפיכן לבור - אך הוא לא הי' שלם שמונה הוא הקבלה

23 אומר לו - מי יתן לאלוהים לי כלל ולקצה - לשנות לפני לי קבר לעבר אותם שם
מלאכים שלהם ביכן הם כיון כבאה לו אבא לו לי כלל ולקצה - ואלה כל הסעיפים
הגל אלה אלהי בפה ובנק ובא מהם הנה בנבי באמתיין ומות זאת מלאכים
מקבר בנך - ואשים בשם הי הקיצים לעולה ארוה, אל לעבוד מלאכים

24 אלהינו בנו הנה בדברו אנה כיון לו לי כלל ולקצה לבו אלה אב אבא עבדו
אינו כי ישראל באמת - ונה כי בהקשה כי אנוש מנין על דבר - כמו שלו אלהינו
ברוך ולבורך הוא רק אל ישראל ואפשר אנוכלא כי לא אלה - שלום שבא מעל הכנס
(כי) 25 הם כי: מאלוה בעל מעל בשמים כי: בא יכול שבא אלה כבוד על מעשה, כאלה
מאמלא לך קשיא בשאלו ואינו

26 אמר: אלוה - על בעבור תרגם - ולאנשים יש לו בלבון של ירד משיר אברהם לנשו באמצע
לשון אמר מעשה מעשה בלו אינו רק לכל מעשיו ובאו לו בעל מעין אל לו כל כי
שהר לו נבלה לבדו ולבו לאיבש אבא אשם בכל ואל אין לו בעל לבו אשם
של כל: מעשיו ובכל - מאלוה כי: באמרה לעמו של יעל בשאל אנוכי מקבל לעם אם
ולשיר שיר בשם לו כל: מעשיו

27 אמר: על קשיא קבלת אך סו"ט מגה בכי: בעשרה בלא אינו מבקש ציקב - ול
בקשה הם מעבר מגיע בשלום על בכלל לא שנתם. לבלבל מעשרת
מעשיו נקבר אבל אמר נפלה ובאהל לי

28 אמר: אם בלא קיים אלה בלו יקב אינו מחזן מבוא לפיכן לכם בלא בבר לא יקבם אנם מגיעים
29. קשיא בכלן אדה בל לל - לאבכה לשלם בעשה רק מעשה נגיעים לבאה אינו קשה
בל בידעתו לבו נגיעה - ולשלם בשם אלה אלה בשלם בשם בקשלה מעבר
כמו בעבר אמר בכלו בלקבה לו לבעה

30, וכלם שלם בעל בלפיכן נגיעה ואל מעשה רק מעשה בבאה ולא אבא בלבון
31, כאל בשם בעשה - פוטיפר הם לשמלה מה בבעה - שפר הא בשר נשא לבו - ולא
אמנה אב מבו הקשיא על כה - ואלה כי בעבור קנה נגנו לה בן פוטיפר מעשה בשם
ובקיש הנשה בכה - וכלם לבו הידע אם נגנו לה בן פוטיפר ומשה מעשה לבגיל אבל לבו בעל
יש לה בן פוטיפר ואלה אבל בלפטור בעבה כיון שלבו בשם כי ערבה לם בעבה לבטר
בבעה - אלה יש לבעבוק בשאת ערבה בלו כי ערבה לבו הידע לם כיון
בית אמר לבו בבעה - אל אבל בלא נגנו לה בן פוטיפר לבו אינו לבל
אבל לבקי בטור שפר יש לה בן פוטיפר - א לקים 35

32, כי: בשביל קשיא בשביל בעבה בעבה וכי: לבו מבעל טוטפה אלא משל אמה - ואם
בקשיא בלא הא יבו קשה לי: בבעבה סבר אב בעבה אם מעשה בפוטיפר כי: ואלה
אבל בעבה לשם בבעה אמר בקל על אבקל מאמר בבר בבל בבל בעבה בטוטפה
בעבות ובכן מובא מה בבעה שלוק בלבו טוטפה בבעה פוטיפר ובר מן בן

(5) ואולם בנוגעים בבנוים אינו אומר אם בן אדם - שיהיו בשן מדבר
[illegible]
ובאו אומר [illegible] לבבלאים ובאו אדם ורכיל בלבד [illegible] אבות בטומאה

אבל בכה מתר באתר קבר על ובלי סוטה כמו שבקשו בתוספתא שלא כי: אינו בא"י בודד בקבר על
פם כל באבל לשאול בשלם בקבר א' על קבר בתנאי [illegible] לבשיו רבלל לו א' הנה בבשרן אתר
לשאל מטה] אשל בין בבסף בקבל ובאו בשיר כל בין בקבר אשל באבנו בדל מאבל
מאומר [illegible] שם אין רק לרבות בבל רק אומר ירוק אבל לפם בכל יד בטור
אלבם לא אינו מאבל מאומר בקבר בשרל בכו בקר לעם לפם מטה ואל לא כל רק
בלבל סוטה אבל בטומאה מבל בכל אומר בטומאה קבל אל לא לבל - שלא בכה לעם בכל
בשרל בלבל בלבל בלבל בל בל בשר טומאה בספק סוטה בדם מל אמה אל בטומאה אבל
על אם ואל בלבל אתר על בספק סוטה ובאתר בלא אינו בם

יא. אמר ר' שמעון - ואם בו בדבר בלבם - אלא אבל בא לו בלבל אבל הלבן בדבר לסוטה
באמרם לבדם (בלמדן מאתר אל מקום) ואם בשבל אל סוטה בסתם אל כל הבנים בדבר
של סוטה באדרים - אבל אל בו אדם אבל בבל בבאבל של סוטה אמרו לעם בשבלן
אל אבאר בסוטה אל בבל אדם

יב. אמר שם - כן בשבל לסוטה באדרים - לבדם בעבל אל שבירת הדבן הם באנסה אל בשבם בסוטה
אל שבר בקשר בבל בבל - אבל אל בבל אדם בבשבל בסוטה מאדרים בבשבם מאבדם
אל אם בן בסוטה שלם בו רק מבשבן - ומבלו בלבל בבם בן בבסוטה אל בו
רק מבבן אל אינם בסדרם רק מבבן אבל בן בבשבל סוטה באדרים חלבם
בשבן בדרים ואין לם בסוטה בבלם

(5) [illegible] ובקר המר הבדר [illegible] אל בבל ובאו אדם
35 שיר בבשטות לשן כשל ובבלבל משבר בארבר בקבשו הבל בבשבר מבבל בשל
בבל לבל בבם לבשבלם [illegible] בבשבמות אל נדר מלשן בבם בוטרת
בבשבר בלבל בסוטה בו בבלם בבבלם בבבבל אבל בלבם בו לבבלם - לבם
שבבבר בשל מבבלם - שבבם לבבלם בוטרת בבם - בבן שבבם אל בו בבלם
בסוטם ובם בו בבם לבשל בבשבר אל בבל אבר לבבם ובבן בבבל בבבם בסוטם
בבל אבל בבבם בו לבם - ולא אל בשל בלבם בבבם בבבל בשבל שבבר לבשבר
לבבל בבל בבשבר בשל בן) בשבם אבבל שאין מבבר בבבבם בבבל אבל בבל
שבבר לבל בבבבל בשבל בו אינם - אבל לבם בו לבל ובבם אבר לבבל בבבם
לבבלם - ולא בוטרת בבם אל בו בבבל בן

בבם בוטרת אל בבם - בבן שבבם בבבם שבבם סוטה - לבבלם אבבם בבבבל בבם בוטרת
ואבל בבבבן אל לבבבר סוטה אל אל נבן לם בבל סוטה - ובבל לבבבר בבבם בבל בבבם
של סוטה לבבבר בבבם מבבבר אבר מבבבל בבבבל שם בבבר של בבבר אבם - ובבבר בבוטרת
בבבם בבבם שבבר לבבבר בבשבל שם מבבם בבבבר סוטה ובו בבל בבוטרם בבל בבבם
בבבבר בבבבר בבבר.

37. לשבוטרת בבבר בל אל בבבר בבבבר בבבבר בבבבר בבבבר בבבבר בבבבר בבבבר בבבבר
מבבן אבל בבוטרה מבבבם - ובבבן לבוטרה מבבבם בבבבל בבבבר בבבבר בבבבר בבבבר

מכן, אם האמרו יוסף רבי - מקור טוב שעשה אותו מבשר טוב הרי היו טובה
שעשה - וכן שכל המברך על שמיעת לא הרגיש ולא אמר שלום

~~שעולה בדעתם - הוא לא אם פטר הדרך לעבדו - על מעשה יש תוספת וקלות - וכמו פעמ בלשון לו כי.~~
~~אדם מרוב ומאמר לא קלטו מעשה וכיון פטר אלמא - ולפי כך הי אדם מעשה~~
~~ומעשה כי אל יש מברכים שאין פטרים בדבר~~
~~וכל מה בשאלה אלא לבטלה - הקשה לו באלה אמרו יוסף טוב, אז יפטר בברכה - ואני בעל שכבל~~
~~יש מישם מעורר [לפי כבוד מהמרה בטובה משעשה שלא טבע טלטל מאיתמר]~~
~~בקשה לה כי. שלום שלום שם בינו בשלשה מכת אז כי כל אלף לפי - ואלו בעשה~~
~~מוכנה בתלבה הוי נכ כלקרם ונדשים~~
~~אם יש הטלה לאמר. יש לו שבקשה על שלה הוא מ בברכה אשר~~
פטרו על שמע פרנס - ולפי כך קשה - מפני בלב. הרי לתמיל אינם שלו
סברים אלו במעשה אינה כלי לעבודה ומלו הוי בקלים קובל יא, ולפי בכ בהתוך
שבעבר אך מעבר לשמע בשר הוי סברים - אבל שלו סברים רגלי אינה מעורב
לחשב על כב הרבות בלב - וכי סודר במעבר לשמע דמוך בין בלבו שלו
כב אבר הוי לשמע מלך שכבי רמה שלא שבעבר אבל לב. אך אין הרבה ושלו
סברים, אלו בשן מעלה דרשן ומלה מעבר מהנו רשי רגל עון

① שאר שפר דרוטלא כ"ג, ב"ה ופרקין

ב' אחיל

אבל אם שאים רב בגין

כו' נמי - אין [illegible] מניבו [illegible] תנא לקמן - ע' אינש [illegible] - דבי "משלות" [illegible] בגין ב"ש ל' בגין
בחלקם - [illegible] שיש בין ובין [illegible] בחלקם מעלה בדבר - [illegible] כמו מי [illegible] לבם - [illegible]
לפקיר מעלה [illegible] דבר כמו [illegible] בטור - [illegible] [illegible] הדטול [illegible] מבות [illegible]
~~[illegible]~~

כו' ע' מי [illegible] ובדברי [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible] מבות [illegible]
[illegible] הדברות [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
~~[illegible]~~

כו' [illegible] - מבו [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

כו' [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

① ועוד יש לי כל שאלה לאמן - ורש"י ק"נ כל שאלה לאמן רב לישב אל כנגד כשהו בגלגלו
~~אחיך בשלום לשמו~~

כ.ב

יב. גם אתה - ס"ל - הוא בשעתו לא רק ולשון בדיבה בין בשנים כל מיוחס-אל אלהו גם יל בשו רק אלה
בלא מיוחס באחל מן כלו יא משני אחל ולבו של מיוחס
יג. רש"י בחמר לי ~~שאל אמון - אלו בשל מה לקבר אחיך בשלום ומה לא לעבדו מבור אדון מקיר~~
~~בדיקה ולא שלו הן נשיאל בשל - ולא בחמרק = בשנים שלו שמה אין לעבדו שלו אמון אמיר~~
~~דאיש ישבע ימיך~~

יד. מה בלאל - הוא בשמו שמל ימות לאלהים לשאל מר לבן מיוחס - אלו ולבל בשאל מר לאמן
מיוחס לו לא תשיב מלא בבור בשמים ~~שאל לאמון~~ ומה רק מאן בלבשם ובשם
סודר בלבים לשמיר והיה ~~לשאל~~ ימות כמן בלבל מבקר בלבור לאלב שלו לאמון
~~מה שנו שלו מאר - ושלו סודר בלא בלא בשמא יש לבקל - ומשב מלבקר מאל ומשלו~~
ולבשם לבשמרק בלמר בלמר מן מיוחס סודר הלבש בשמשו לו הן בלבור ~~ומשל סודר~~
~~יג. מאל מאמר - מבור - הבדר - אלו לבשם הבשל במבור אל בלבל אלה לאמר ל לבולם אחשב~~
~~קבל ל - ולבלם יש לם בן מקובשר לאמר ל כמן שלמן אלה אדם~~
משל 33
יח. הנם מבשל משמע בשמרך אמרו לל בל אחל - ומה לל הקשב מבור בם יבל, ולבולם משמע בלשו
בל אחל ומר ל מל בשלם ל בבנסה - ואלל בבקשב בשבל מבא אל ל יבל לו לשבמן
ל בבנסה לבשלם - והנם משמשל מן בל בלל בלל נקם ובל לולמרמן בל אלבל בבלבן
יח. רש"י בלבל בל אלל בלו מלמו מבל נבקר אבמר המר ובשמר מל ובלל מל בלו מלמו בל
בכל נבקר אלבלות המר והקנן לם כמל מלום רשל בל יבל אלבל בם נבבו שלו ובמר מבשו בל
ולשבל בל בלבל

יט. אל נמי דמו ולו ובל מר - הנם לבורה לי ל סבבור משבר אלבלם - בל בבלו בשר את הם
משל בבקה בבנסה - ובל בל בלמ בנסה ובל מר ובל לי בבל נבסה מבא בבקר
מר הבשמן - ובל לל בבל בבבבל בל לבל משל ל מבא ל בל ובבשם בל בל אל ובל
בשר בל ובל שלו ובל לל הבשם בלבל הבשמן אלל בלו בלו נבבבם - והנם מבשל
לשן רש"י שבלבל בן מל בבקבר בבקה ובבל מבשמ בבבל בל - אלל מבל בבלו רש"י
משמע בבבן בנסה בלו מבל - והנם מבל בנמ רש"י בלבל בבבמבם בקל
לם בבקה - בלבלם מבלו בבלל ובלב מבל - והנם מבבבמר ובלן משמע בבל לבמן בבן
בבבקה בבנסה ובלן מבל - ובלל בלבלו בבל בבבל מבל נבל - והנם מבבבמר ובלן בבמה
משמע בבבל ולו מר בבל מלו בל ולו מר - ובמ מבלן רש"י - ולבנם בלן מבל
בלו בבמבל בבל בבבבל מבא בבבן בבל בבבו בבל בבבל בבל - שלב בבמנמ רש"י
לבבר הבבור בל בבבבבר בבבו לבמר - ובבבו בבקבו בלו בבל ולו מר בבבבם בבבל - בבל
בבל בבל (ולו מר) בבבבר לו בבל לבו בבבו שבר בלנם בבבקבה ובבל בל בבל ומר
בבבבר בבר לו בבל לבו בבבו בבם בבלנם בבבבה ל לבו בבבבמר
~~יט. בבבם בבבל. לו מבר לם בבבנסה - מבמר בבבבו בבבבה מבבם הם בל לבבל בבבנסה~~
~~יט. מבר רש"י מבמר בבלנן בבנם בבל - לל בבבם יט. בבבבל בבמבר בבבל בבל בבבנסה מר בבבבר בבבר~~
כ. בבבבה בבבבל מבבם בבבו בבל בבבבל מבבם - בבבן מבבן בבבו בבבבר מבבבר בבבם - בבבל בבבבם בבבם בבבם

בגלל שיש לנו אלמנט מסוים אנו נשאפים - ואנו מוכן להסביר יש לי רגש - שפעם גם אתה בזה שלו מתקן שלם
כדורגל - מעט מאוד מעט בשר - אלה שלוש פעמים מאוד גם עד מעט בחוץ ומולך נקבל מעט ומיין שלוש
שנשאר נסמה - ומקום אל נכון המבט אבל לא כל כך בגלל שהוא מקבל ושם לא מסוים
מקום; ומאז קמל - פעמים מבריאים לא קיבל כלום יבש - ואינו מוכן שלו

1. לר"ש נתן את-אלה בשני מפרש מיעוט בנין - בעל אינו מפקיר כולם ניקה ובשיכין ניזק עד
אלו באמת מפר מפקיר על קבר ניקם - ואלו אלו בשבו דוקא לחרש ולשיכ מישה שכ
ולפי דברי אלו בלחרש משני בעל נכ משאורים (1)

2. לר"ש בדיבה הימנו בע - ודע על שלמקרי קיבנשן ביה - ואמר כתב על מאירו - ואלו
בשו לחרש באמת מאמר משני רק בדברים ובכשו אחרים תלמד אפקר - ומפרש לשיטת ר"ש
כי לא נשמו בקרי - לכ נ"ל בדלמשה נעשה קיבנשן רק בדברים עושה מאמר לשמת
חלות קיבנשן ובשאשה עולה מעשה קיבנשן ובוק
וכן כפירת ר"ש ט"ו - לחרבות ר"ל אלבנין - מרבות לשון מאמר לשון מעשה הוא מרמז לדבר לחרבות (3)
ולבנין ומוכ לו לקשה מאמר ושלוח כל אות ר"ל דמשמר לא בנין משלו אלו לשרבל לחרבן לבנין
(1) ועוד ר"ש נ"ל בב הסוף - בדלבבה מיכשין מאמרין נקמה דלאו מאמר עדה
2. אמר ואמר לחרבות - אינו מוקן דמה שמיאמר לתן אמר - ולבורה קשיא הא שלהו ר"ש
כל נמחרבות על הם שונפלה לשיטת ר"ש בשאלה אר מעל בן חלות מאמר - אבל הבלק פרק בנין
בדיקה בכלנסה
2. לא נתן ר"ש סבבת לקבר בע דבר דומה - ע"ר ר"ש, ובנים לפי שיטתו בלשון הלמת בעל מאמר
בדיקה מוקן הטר הבנים
(3) וכמו מה ר"ש ר"ל בשאלה נ"ל בשאשה נתן לו בן הלמה בשו מלבנים הבלה אחר מאמר אלו הבלה
אחר הבלה
(3) ולכן לשקטה מתן לה בע בדו ר"ש בדון בדו נתנה בע לו נפלה בהם מלך לדוקם
עכ

גמר הקל נשלם

פרק הגאב רמה א-

פרק אלמנה לבבלי

ריגשות

פרק האשה רבה

(א)

פ"ג: רש"י ודברים אלו מצה ומצה - אל תקרא לבנשא - אפילו שכל שלא נפרש שבעים לחם לדעת לא אל וכמו שמעלה בשלת אמיצה ס"ל לא סקיל דוקא מדברן בפנים לשון כל תיל נושיטת המיל בתל בתיה מצאוריה עיל) ושמעו בלא בפנים הבא לו אל בסוטה שאין כיון שמצוכמת אבלו כמוש של המיצה אל בלא מו אפילו סוטה מפשרקן אלא בקנסו לה הקבת בנים.

פ"ג: רש"י ניסת שלא רשמ - שפרי לו פיתם לפיכם לפיתם ק"ב - מלשון משמו בבת בהלב מגיון אותם וכמוש הקבת תכמת שלמם אבלעל ס' יב סד לל שלמשר להמתוק בדרש לשיטתו בסוקר בשפרין לבלו בכל מקבש - ואבקמלבו, והיאור בשפי רש"ל ~~[illegible]~~ זמנים על בלעלמ סל ק, ושאר ענן יוס קלא ומלי אוש בסמנ.

פ"ג: גם מכל - בלא כלל לשבם אולמי שלאמנם מרה - אפילו לשמוש בגם הבלש גילין יי בלא אינו לאמן בהמן וכמו משל לשש מעשר - ועב בא בנאמן בלאלין היון משל בלאלסיכן סמכין על בירור קלש ואב יי משל תולש בלא ולשש ממעשמ וכמו בתמיכו תכמל שמיבם קמב בין בעולם כלי בירור קלש - אלא אפי מם שלבב בגם הבלש של בלב בסל בהמון משל מצבת מלק - קשם לבבן מבור בתמיכו בכא בלב בין בלבל לשש מעשר אלא מצבת מלק - נשלא שפ מבבשל כש מ שפ בלבל בהמיכו שבא לשלש ומ בשמנן הוי יק נשלמ מעשרן

פ"ג: בסנהל בלמת לה ל בתי בהמנן הכל ~~[illegible]~~ ובשמ לי ובתי הכיל שלי - ובקם לשפי מבמל מיעוטא בלבו קבל אל כעבד שקל, ובירוא בא בעבר לב לשקל ולב בקבל אחב, ובין בבירוא קבל אחב אב מיעוטא בלבו מסמא קבל לב אחב, ובמקל בעבמשר לבמי לב למיעוטא בשא אפי בל ~~[illegible]~~ בטור מן הקבן ולב מיעוטא אבל חב קבל באופן שאומם אינו ובר ומה חיב בקבל מבמשם ובמוש בל מגם בבשמ ט. בב לאומם

---

(1) שור שב בלבון לבבר כל ר' ולא בבילין בבב טמא - ובל בבמ בבבל שקל בלמנן (5)

(2) וכל בבשי במגב על בבין אבבל מן הבב אות 5

(3) שור שב בל אוש - ובקם כמו בלבו בלבן ויל סל קלבו שב מבש בלבו: ובקבן בפנן שפשי סובר בלבו נבלמן מבאוריה ובשי בשלב אבבי בלב לבב, בב

(5) לבשבס בלבו אפיב מבלי שבן לבשלן שלא בבשב בבור לבבי בלבבו לל בבשל אלו

בלוי רש"י (2) הבא בלא דיקא קלוי אש - ונקט מקבלת לשון משנה כמו מוטה משא קלוי
בלא דיקא ומשקה בלא, משנה שבדיבור ~~ומאחר~~ הבאה דבר לשקל - ואל אבל
בקבר בבשרו הוא בלא אל לא נאמן כבר בתחילת שנשרף בלא כל דיבור
אמר ומוש הוא בגד מכלל באבל לא אמר מפר קלוף בשר לחיים ובר
דינו אבבל מן הדר על מעמד, ובקלוף אבא שנ כל סדר לשקל
בשקלי יבריח כלשל לדיק, ואלו אלל רבנן רש"י - ואלו בשמעונו
דינן לחד ז (אל מבור לשאורה ~~בשורה~~ בסוגה) ולאמר מלי (בשאורה בסוגה)
משא בשנא נופא בוקא (בלי בשרבה לדיק) ~~שאורה~~ והא בלא דיקא קלוי אש
ובקלוף מלב רש"י לא. ~~ז~~ דבר ואת אמר אמר ובדקן בלי בגדו דה
כי הרב בתבוקה לשון - בשנה מנ בכל בגדים הנו רב נשא שבוקה
לו לפי כן אליקא בשל שמורה לשונה בוטרת בשתם אל לו בלא
נתנו דה בלן סוטה אל משקין הר נאנו ידה תומרות הלו ובוקי
בלת. הנ ומה אל ובלא לומר (1)
רש"י דבי ל בגן לו סימנל - 8 בריטלא פסולין ובכן נשאר כיה: לו
בנתקו דמשל בעלא לבשה קלו אל דבור בשנו משלי דמקול
הנ - בבכן דבשאר סודר בלא נשנה בקשר לו רש"י בלבו
אל בדם בלשל בבי למור לב לא אמר לה נשאל לבל מי שנשלם
בון בלבו בבי בשבשה לב, ורש"י בריטלא סדרנל בל בדם
אומר בבי בדם נאמנת שבאמרין (3) בל סבנן בדבר ובלבו
אבן דבור לבב מאמרה בדבם - ואל יש לפלמוק בשא בעלא
דבשל קלון בדם בנב בנות ספיקא בבקן סודר בון בבל נבנת
מבשר מעלין לכל מבנת ונתקמה בתנקם לל בשנה כלא מפר
מ קלא בבה אלל שלבב לומר שמנן אבי לנב בנות ספיקא
בשקן. - לן אלת אבל בשאר בשנות כי:

---

(1) בגב בא בל לומר מסמא שלא בבי לא בל כל בנב לבינטר נפש מקבין
לומר מנב בבי לאבקי נפש מסמא - מבאן משנ בבשי בשמעונו
רש"י פ) בלא אנו נלמן בנב בבא בלבו קלון
(2) 8 מלב בל ו, אנ (1) בבנב
(3) שיר בסמנן קשה לומר בל בבא אנה אומרת שמת אלו שאין בם בלם ובין
בבבן לבנת בבשן שאומר לו מת - ואלל אבל כלל סדרנו של בל ובלה
לבשרל ולבאלים לב בראשן - שיר בריטלא שנו מבם אומר סימנל
שבלה מת, ומם שנו בלן לל לל בבנן שאומר בבו שבלה מת ומוש

פ"ב: רש"י ועשה שני נשים - ונתן פטור אומרים לו מה נפקא לה מתנקה אינה - כמה
ר' נסים מבתישות עד הראשון לפשיטה ולא לגבי מתקרבה - מרבותא לאן רש"י משמע
באסורה משום דמוקמינן לה מתנקה אינה, ולאורה קשה כיון דאינה קים לה דוקא
בדרת אסורה משום הדר בדרת שאומרים שלא מת ואפילו אמר בעלה על
הכלי פ"ט מבלי רוצה בלי יב שבעד דאשור לבדכן לבדכן בדרכו בלאור
אין הסתר נאמן כמה כלי בעל שדותיה ואין לא נאמן אם נוד שמעתא ד' פ"ב
שני בהסתר נאמן משום דלא מקרי בעלה דבעל שדותיה בין בלא כלי בעלה
אינתיקן לא) מה בלבי בלבו נאמן לומר לא מת אבל מה שבתו אינו
הלכה ויש בלן עבות עד שאומר לו מת, ונבי שבראשון שאומר מת נאמן
אבל מה טבי מגיד לו כלי, וכיון בלבי עבות של לא בהבתיה ולא מלבנו
שבשלומה אומן הבורה לאן הבלשה גם מצם ממילא כלי עבות מוכרשת לא
ולפי אינו בכל הלאומות של רוב דרות הסגר רק לאן הבלשה אבל לומר לו
מת אינן נאמנות משום פ' רש"י שאסורה משום דמוקמינן אותם על מתקרבה (1)
שום בעל גם בדרכה לקח - ובלם הא בלא מוקמינן אותם מתקרבה בסתר
ובסדרה הרי אחבל דבובא דשות חכל לשו מ' ל"ן דנינה ואחר דאו מצל
אלא בחלק נינה דפ' ל מצל מנינה דפ' מנינה, ובדי אחרן נמן לבטלשין
ל"ן גי בדשי אצל לשטה הרשלה ב"ב לה. דמוקמינן לה מתנקה דאינה באסקנדו
דפ' סבבא קמא (לה בשלא קידושין מ', בה מלו שבשאל סדרה מ מש') אינה דמתנקה
אלא לאן לבולה דפ' ל מצל מה מוקמינן לה מתנקה דאינה הה בכל

פ"ג: אמר הכל דמלו מסקינן בין באינה אותם מתקבל - ובגם לשטה הם טלבא
דסומין בסדרה בתשתאת לא רבא בין משום שבשאה מבטרבה על בוב
הראשון ובין בבות ואומרת דבר ל ונשאר לד מאב אב יקשה בשבא אינו לומר
שנינה לה מאבי בבא הים אשה לל בין דסומין ודקבן אחרה דבה
הא שתקה שני בשבב הראשון יש ל אבדות משום בלבא בדלבא ואינן
בשטה הכל בתב בשר בבלבן ל בסולל בלי בבלבא ובלבא בין בלא

---

(1) אבל יש לי ממשב רש"י דבה מדרבא מי שתקה אותו הוא בדבר לאשה
ואלו אבל דאינה קבל בבלבן עד בשר יש לבל רק בת הבתשה ולא בלא לבבדיר
אלו בלבן עד בסול יש לבל בלא לבבדיר ולפ"ל לא אם בבשר הבבא בנינה
בל בבשר לומר לא מת אבל אינו לבלומן בין שלא עד בשר שאומר בלבל

⑥ נראה להקשות לפי הקרבן דלא כפי נתנו בנשמה לא מצינו ובא אי סיפר בדרמא שיר
בסוף תבואה בכפי לא בלא אירי שבמצב מקובל שקשה שאל שפר משלי אבאנו ושם לא איפכא
לא אל נשמה - אל לא אלמי שקשה ואחר אחר כמי ל שמר דלא

בנין בזולא כנגד ל אבל בסולל אל הכי כנגד לא מהפסולל מפני סמיכת
האשה ומנגד בשני בפו. כך חב מפני בנין בזולא לבאלל הראשון לא
דבדר תמל (מכ"ל יאו אוירשלם) לא אפשר סי' לא דבר ובאמר הרטלא שבאר על
הרטלא מצוי בפרקן נסת לא מצוי לא כפי נתנו.
ובנם המאירי בסתרן גב הקשה קשא לו ומ' בשטת רש' באה לבני
נפשה כמי תשי לא ולפי תבון בסרת רש' מפני אפי' אל נסת לאחר
וכב בתחבת שלמה קשה אפשר סי' לי מת טו ובשו בלו בבבלא קשה
קיל מבריא מהמרחש בשטת רש' בפרקן שקשא לא מצוי ועלו ומאחר
קושא הלל בצוי לא גבא אל לא שבתוק שאירי מסת לא שאמר גב
הכי לי סימנל ומשו בלל מרת עד אל מא מפני כנגד בל בסולל
ולפי ① לי בבנא גב אמרת הכי בעור ומא מפני כנגד בל בסולל ② ולפי מצוי
משב רש' בתקת לא נבמה אל הראשון - בכון שהו בשם כמי הכי בעור באנה
ובצת הקרבן שמת בקרבן שבעב הראשון מרבנה ③ ואל עוד באירי
~~שבעב אמר~~ שסת לא שאמר בובאו ~~שלא~~ בקרבן אל מא לא מפני בבמו לפמש
הרמא סי' נ סד לל בהבדל שקשה אנו נמן ל"ר [אל ל בנב שמהו ל
הרמא] ④

אפשר סי' נ סד לל - אל עד כשם אומר מר קשה בקרבן אומרת לא מר נא הכי מה
בתרבם לל מלמה - ומל נשאר לא מצוי ובכל אומרת הכי ל שמר הכי מ לבנא
ול בבל. סק קיל שפו באירי שמתלמה ~~ל~~ ראו ל אחל שאמרו מר לל
ומתלה הי קל בעבור בקרבן נסת לא מצוי בכון לשמו אומרת הכי ל הי ב
אמרל ול רוב בעת שאומרל מר ומתק לומר באירי שאומרת הכי בעור
ובכמה שבק הבלא קבב שהכל אנו סודר בכלו אלא בכון - שור בשם אינו קשה
בעשה בק הכל בבלא מ בנשל הבת מר אומרל מר ④ ומינו שלא נשל
אומרת לל מר נמצא בלבו רוב בעת שאומרל ~~ל~~ מר אל עד יקשה
בלל אירי בכל בבלא (ובשטת הרמבן ובמאמר בשטת הכל) אב ~~ל~~ הבנו אחל

---

① בעבור הכי בעור כנגד רוב בסולל
② לא לשם כלו סי' נ סק קטנ ⑤
③ ולפי זה אל בכלו סומ בבריאלא שבאשה מלטרפת לבעב ובכו הל לומר הרמב"ן
בלאלא שאומרת רק הכי ל"ד בלא מתרת עבור מא מפני
④ ומלק בלפי הוי נ כנגד נ ומצוי בקרבן אל מפל יבל עד כשם
⑤ אל אין שם פסק כב בלפי בלו בלא הכי בעור כנגד תקת אלא ובשטת הגר ובבל
בלא הכי כנגד תקת ולפי יקשה לומר לל אל רשי הכי ל הל הבעלא בסמן
אל לומר מר ספקא בבקן אב הבלק מפני הר הל מבב אבל תקת אלא

הראשון יש לפי בלימות של עולם וכמו שאומר רבי הרב כמבואר ויש לו
ד' הרשעות אמות של בנין של עולם - ואת בשעה הכל נשלם בבוא הבנין שהוא
(1) נשלם שאשרו לו מה נעשה שם רוב בית בסוד לו מה ולא לא בנין
בעולם - וכל הדברים הללו. משלו בו מן הלחם לו. לא כשם ומשלה ישרד כמלכו
ומלכו ובמשלו ניסה לו מדי.

מה פס. - הבא קרבן המציב לו ראשם כלפי המזבח מעלין לבדוק על נקבוב שאומר
ויתנשא ויתנשל - לשאורה אינו מוכן לתיקון בטלנו בסי תסבא בלו ראשם ולא כלפי הבנין
משלו בלנו בשר - ובלפי הלשנא מן בטלנו על הטבור אל נימא בבנומם ויתנשא
ויתנשל - בין בבטלנא הנומה מאוכיא ויתנשא ויתנשל מבבינן ישתש
בלנו בשר ולא ישתל אל בלל בין שיעבר ~~מאשמה מלאכה~~ שבטלנו
הנומה מאוכיא ולא היה שיתנשא ויתנשל בלא מבבינן, אלא מן באינו
נקבה על נקבה בהיה שיתנשא ויתנשל בלא מאוכיא ולא אינם מבבינן בסי תסבא
שם אשם שבשר ולא יבריש, ובלפי מבשר בהנה אידע לך מטעם שבמקום ~~בלא~~
~~מלא~~ לכן לא יבא בסוד הנומה מאוכיא דטלנו על הטבור בהמציב אלא מלאין
בלי יבה בלנו בשר - מטעם בשעה בקר יבא בבמאוכיא לו הנומה מטעמו
בכל אב יקשה בלי. (2) המשך ג.

פס. אם בה אין מעמן - אין הבא שבאבה לו שם הבשר אצל בלבלתם לא ישתל
אלא הבא בלו בלתם לו שם הבשר - ואינו מוכן לתיקון בלא מן בטלנו
על הטלנו לא ישתל אצבע הבא בלא בתם לו שם הבשר (בלא לפנים
דלת יצא תיר ס' ל"ג אות ג') בלא בתם לו שם הבשר מה לו לבל
מל טלל אלא אלא לבדוש מוכן הנומה אב אל מבל לא הבל לבל שם
הבשר הלו מלל מאוכיא, ואפ' אל נימא בלבו אומר מלל על טלנו
אלא בתם לו שם הבשר מה אבו למבבל לו מן בטלנו על הטלנו, בלבלנו
בטלנו הראשון לא יבו לו שם הבשר ובטלנו בבלו יבו לו שם הבשר
[נבה משמע לה הבשלות הראשון שעל בטלנו בו בלו אחר הראשון] ונמצא שלנו
מבקן בטלנו בבלו - ומה ס. שטלפרוכ"ל אם בלבלם מאחר הנומה בה מה באין

(1) ולשון הגמ' מאה נשל בלבו בלבו
(2) ובלפי יש לו לבשו הבל אל אבו בלבו אחל אב יבל בוד בשם הנבנו בנמצא
לו מבל קבוד ובסל ולל בבנו מבנו (ו. בה אות ה') שבאבו בבנמצא לו מבל
קבה מבל שנוה ולל בבו של ובאבו בלא ס' קבלו (בבלה ולבל ל') שבבלו
בלנו מבל שנוה נמצא בלא בלב בשם מבל - ויש לבן בבבו בבר טבו
בלבו אינה את מקבו הבשר ואינם מקבו הבסל בין שנבל מבבל בו שבל בבולל

אבל מן הסברה על הטעם - אי אפשר לגזור שזה מן הטעמים על הטעמים אם הם לא שזה אלא לתקן השעות משום לא נצטו

פ"ט: רש"י אינו בכאן - ודבר הוא בגמרא לשאר לחסן הטעם וקרוא אל של רשומים ופנים מדבר את שתי משעה בהרים אלו אלה אלה של רשומים ומותם לבשל ולשון בדרך לבין משם אחר מלך לתנור ולהדרים מתה שאין נקוד בשומים בלה מבדרן ומה אפרים אל - בשם מפני הפרשה כמו שאל אלה אלה של רשומים ובן קשה למשה בסוף בשעין - בשא לא אבבר לך אל אל לם כמו דלל באין אל בן טלל ומשומים הו אלל שאין נקוד הם טלל מבדרן - ואלה אפרים שמת רש"י בל פו, באסורה של טלל הלא משל הבאומים אלה מאורת שמאורה בו, ובם הלל בדרן אינו לומר בנבו בגם איסרו בבא לבא אל רשומים, אלו מאמר שתנו אשר משבדרן מלאות של רשומים אלה מאורת פני לשעת חפצו של טלל, אלא בם בגם הבשל בראות בו המשלה חלון גמולל ותנו אסרו בטלל עד שעשם מעשה הפרשה - אבל רצה אין המעשה הפרשה והאלה של רשומים מאיר הטלל, כך אומר שעשה מעשה הפרשה שזה לא אסרו החלון - ושם פנע רש"י ובא אפרים אל בגם הו"ל בקנע הבמל לשעת מעשה הפרשה אל ובא אפרים אל, ואפשר שגם בונע בסוף בדרו באין אל בן טלל רשומים - ובאין שאלו במלאות טלל שלבין הפרשת רשומים אלה של רשומים לפרשה - וזו המאמר בסוגין - דבור"ל לא בלבדו סופרל לשון משלו משאלו נקוד

פ"ט: רש"י את אשת קטלה - אל מתם ולא שמו עובדם בים למאן ואשתה בלא אשת הנאי - בגם אינו מוכן סדרו מ מה שעובדם בים למאן בבא מה ערשין אינ לם שה למאן בבא כמה מתם וזו בעל הבלים ובמשרשל ובה בלא שבמרו בל בדרו ר"ש בבלל אינ למאן לאחר נישאין - ואלה אפרים בגלה אמר לקמן קיט: ב"ש סדרו לומם בקידושי קטלה מיתלל ומלו וכי בגלה בבבם (וז ד"ל ס' קנה סק לד שבדיל מבני בשוי ס"ב וז ד"ל מאיר מם שב"ל לל רשיל - ה"ל ש) וז רש"י של בשבגלה תשמי קידושין מתקרא בלל בקדן אורה של אשה בשו בקטלה לא בת קנין בבל בשל בלין לם בבת ויבלה הא למאן

① וז ראמן באורה סי' ד'

② וכמם אב. יש לל הילם נשת סי"ל מאאורה אל נתנו לאמר בבסל קידושין וז ד"ל (לא) מה שבדרו מבבמן.

לו אבל כשבא עומדת הבעיה ונמצאה הישיבה אלו אינם מלאים לתפיר
בהקישור לב משדה שלמה היו ולא לתפיר, זאת אפילו בלא סודר
~~[illegible]~~ באישה ~~[illegible]~~ הבדלה לא נתקיים תנאי שיהיה ומשה ראמור שראמור
הקומתה - והיינו שראשה גבוה ושה אומרים בגבה הבדק והוא אשת
מבת אבל כל שאינה גבוה אלו לרשות בשאר עובדה הרמה לאמר
ואינה אשת מבאורית ובלה שור הדוק לה שלבבה לב לומר בלא סודרים
שלבדין שהשא אשת מבאורית כבר לרשות ומשה כמה בשאין הרבה
הגבלות ובשרון ל"ר בשאלה מבני הרובה הגבלות בין שהרבה
בהקישור הקטנות - ואי משות בגיל בגבלי הבדק לאורכה בין
הרובה הקטנות לאשה מבאורית ולפיכך יש מקום
לברר בהקושיא בלבד לתרר הישנה שור אינו לה לאמר - בגמרא
רק לגבי הלאמר בגדרן לתקיר הקישור בגדרן אבל מבאורית אין מאלה
לתרר הבנשאין שה לא נאמר שבגד הבדק, ולפיכך אבל קושיית הגמרא בה
הקומתה שהקשה בשולי משנתנו - בגלל בגדרים בלאמר
סי קנה סי"ט באשה לה יד שלם אלו לאמר - ולכן משה תקפה
בדבר - ולכן רק לגבי לאמר בגדרן בגמרא סמכים על תקפה בגבי
אבל כבר שהבין אלו מבאורית בגדרן הבדקה לשרות ולכן שהה
כל משנאמר הקומתה - הישנה והבאה שם

(5) המשך מבל לכשבא בסמוך הבדה שעל שהדה מבנה הישנה אלו: בחשבא
בלא בית הו אבל אין לבדר לתשות מבאורית שבא באמא לבל במפרש
חלון קמת אינו חלה נגד הבדר כבר ולא בחלב ותמר ובפרש משות
בחב מנה לא בית וכל מתקומת בבית ובנבא הוא הטמא על הטבור
באלם בארבע תשבא בלא בית בחב מנה סמ בנבא בין בגבית הוא
תבונתם לא בהקיר חבל הפל הבונתם משות תשבא בלא בית ורא בלב
לב אב שבר הקשה הבא מן אינו נקוב על כ"ח בבא בין בחטן שבמאיר
כב משות תשבא בשמן יבשר אב אל בחבי מאלן יתמיר יאל בל בבא מאלן בית

(1) ואולם סל בהרשבא קיבל שהה כשמבל

פ"ט: הנו משמעות משלו - כי מלבד חופה שבירת הקטנות - ל בעבור מרבי קידושין
אות תקנו שהרבה מקושרו עם בעלי חופה קודם קידושין - ובלם מפשטו נראה
כדי חופה דקטנה, נישא נשיאה משאורת ① (אז משלח בשם רק עם קטן) על שם
כי בעשרה בשם כדי חופה דלב) אז משרש בלו כו מעשה קטן אלו מלא
שעושה אותם לנשיאה ובפרט הירושלמי כי חדש בחרש קדם דבר משאורת)
ובכל בלילת דקידושין מבי בלילת חופה דקטנה - בעל כו אדם בלות לא אל ובכן שמותם
ממשיכים לחופה אז חשיר פעולה נישאל

ובלם דבנה מ' כאמר ל בשאר הלשון חופת חתנים סוף ח שפשפל אי כונה
גם בעלי בחופה קודם קידושין אז בכל חופה בשעת קידושין אבל הכל
של כמה סודות בשביל חופה לאחר קידושין - ולא התנאי אלהלא"ל ס סב סק
פלג שבאר אל גם בשם בעלו בעשרה אל כל אבי חופה לאחר קידושין ואבל בעמשקיל
כמה אי סעמא חשיר כבר לשל נישאין בלבי בסוף דעלה אשה לשל קידושין
לאוכה כונה לובקי, ובעת שאנו קי, שאומר שקודם אל בעת קידושין הרשאל
אלהים אפשר בסעמא אל חשיר לשל נישאין בין בקדושין לשל קידושין ולא כי
בעת אישר אלבי אל אל ובכן לנישאין

ואלא אבל דלא בלבם סעמא בעשרה בעשרה מיב בנשאה מיבי בשבה אלבי
אל חלב בבסק ובכנסה אמו לשל נישאין - ובלם כבי לא חלב בבסק מאחר
בבתולות אמלבל כל חופה מאוחה [ונתלקו בבסק כשל ואל - בשלי סודר בעלי בל
אמלן בבלשם אבל אל אמלן בעשרה ובפרט בנשל ומשלאה ובאמר סודר בעלי לשל
אילי חוק מעשה] אלא בנתלקו בבסק בבלב ס ל"ב סק ד אסור בחלב בבסק
כל חופה מאוחה ובגבא ס ל"ה סק ט כתב בין שלא בבאה אל בעת אדקר
קידושין לחופה אין גם חופה ולא אשר הלשון חופת חתנים סוף ס
שבבל נקבעו אל שלש ונל נכנסה אמו לחלב מעם בעלה ובשם בבאו לבעלה
אלל לעשות אותה אוהלה עד שנכנס לחופה - ואומרים סוף חלב בי בי לנישאין
אלמא שם בנישאין וחופה אבי מלי נ"ל אי נ"ל שבבתולה בם בן בלה מאר
אלה בבא לחתונתו ובבית לא אשה - ואבו בלבבו נישאין ואחר שבעה אושר
אל אל ומשל לבכן בבבי סעמא בי מיבב בבי אמר לשמות של אל שאינו

---

① לא מצינו בי בבבי אבל בסל בבשל - ואנו מוכח מלשר בין בנשאר נישאה בלאמר
בבשל שנשאר בלי נישאה בשאין אל בחופה בלבלנו

ואומרים ולעשות מעשה - נאמר בדיוק המאמרים לפי הלא לקבל תוספת יום, ובלבד שיהא כל אדם
לדמן בלי קלא. אלא מעשה קטנים בלבד אלא במלאכתם [כלומר שכל דבר אינה לכל דבר -
ואיך מסתמא בשבילה בפרטים אירוסין ותוספת והבאלה הוא דבר שביום ראשון
הייתי של בעל קובל התוספת אלא גם אשה כמסירה לתוספת לה הינו כמסירה
לבעל כדי שתהנה לתוספת ובזכות הלשונות ולא כתבו בכניסה לתוספת - ולכסנין
בשמחות מ"מ מסירתם לבל אלא לתשומתם] ובאמת לפי לו אלא בדבר אל
אבשר בין מסירתה של מקטלנתם משול קידושין הבלשונות לא אפי'
מסירה לבעל.

אלא לבורה קשה יב בעל דומה לבנעה ומו לתלמ ולא הל תוספת
מנורה מצוה אוכלת בתשומתם ואלא אפי' דבר שאוכלת דתשומתם לו כניסה
לתוספת אין גם תלת ובקנין חדש אלא לו במעשה כניסה לתוספת שם לא
טוענ בשמעון ונטע תשקה ואב אפי' בגם בי' פשיטא לבעל אל הל
נשאה לו בין מסרה שם לא איכפת לן ~~[illegible]~~ גם בגי' התוספת
מקטלנתם דמה שאמר לו אלעזר אין מעשה קטנים בלבד גם בגי' בגם
לדמן בגם שלמים לעשות תלת - ובמנו דבר הבי' חדשה בשמעון
אלת נשאל מקטלנתם לבלבלה דתשומתם - ובגם לפי גי' הבי' ל
בלעדי לעשות אירוסה לשאוכלת שוב נעשת נשאה מסרתן לו
בתוספת מקטלנתם ④ ואלו בגם כונה הבעלת מכשר שמוכיח מלה בין
בשמעון תוספת קבל קידושין ②

פטור גם שבקר - כיון שאתר הבי' לו שלו ולו לקנין - אלא אפי' בשנגב אין לעם
שבקרו לעמי דמה בשר שבקרו מאונן לעמי ③ אבל בין שבקרו לעמן
אלא יכל אל רשות הבלשם נגב בלבד בקרו בגי' לקנין בגי' נבקרו
שאנו אל להבריש לו ~~[illegible]~~ לקנין - ואין לקשרת אלעזר פאנו אל
להבריש לו הטבור אבל הל אל - להבריש לו בעלו - בלעדי בבקר
בב בגי' בגי' בגם בדבר מאונן - ואל בגי' אל לעמן הבנה אל בלו בלו הל
אל ומלי

---

① ובגם לפי הבי' אל הגם בגי' בלבד תוספת בעלת כפי שאמרו לם בין נשאה מאוכלת
בלבד מקנין הבדבר אל בלשון לו נשאה תוספת

② ולפי"ל בלו נמשכת המלך בלבד בגי' סודרו נתשן תוספת קובל קידושין ולפי הבנתם לו לבעלם ①

③ אלא כי שבקרו הלומר לו בשומתם לעמן ~~[illegible]~~ בבשר

④ בעד בין לעשות נשאה לו בתוספת דקטלנתם בעלב ~~[illegible]~~ הי' קשה מאמר קידושין
מלמ: בה ונמצאת בלו חלקן תמיל בין אירוסה לאירוסה

⑧ וכן מדומי אמר קידושין הי. בה אלא פרק הי. ובלו מלב אל דקנאת בעל בגי הבנין מעוא
הבינה

3. גם ראשון - אין לברך כלל שעלה ושב אלא לבד במציב אומר אין
תשלומין ואשמין ביבמות סדרן יבם לשלש - אולי אבל[1] בא אם רבה ולא אין שמין בשבילה
אינו יבם לשלש סדרן משום בנין בשבילו - ואל באולין מאחין בנין נחלה לפי אבל [בכל
לא כתב] בקדה אומר בתנ ד' דומי מתחיל - משמע שאין אולין חולין מאז ראשון
מברכין שמע שמעון ז' משפטים תשב בפרשה לפני רבה פלוגתא כי כאן שכל
אי אין לנו יבל - ובא בכל לשלש אל אולי ראשון ולא כמן בנעשה תשומת אבל
בין בקבר בתחת בקבר שהיו אחרון ואחרון.

ובונים עם מהו בשמו פלוגתא רב.ב. בעלה
שאינו רוצה לה הרבה בהתלבה חלה ראשון בתמלה ומאה בשמו לדרך בנין
מטיבה, ובא בתקר שאולי משל בנין בלדשה אסרה מעשה עלמה, אלו מעשה
הוי הטלה ב.ב. ובבו שאולי

ובונים עם מבריל שמע אמרה בנין דאבה ויגל ומו קרה אולי מי שיל דאבה ולו
הגיעו עדר על ליב ולו יהו בלי ריקל - ואין לקה בבדי לו עשה מעשה
ומי נימא בדשת בבעלה בתחילה מקרי קול ומשה אב הב דרשה רקנ
אלו משמע בלבו אסור דולל בתשה

ובוכים אוב מצב בלדשל בנב מלל אבלה, אוב דבר דלדה כמן בלנו ל
לבטל ב.ב. - ובמי סוגש אל

ול דת ל בשם סמב מ' ב' שמקר דמלות ב.ב. אי בל סבש
בבלישה או בבלדיש הם בל מנו לבטל ב.ב., ובי בעלי מת
מתחל בתיב בלי מתחל לשון לשלל מסתר בשמו סבש דלדשה נשמש הם קול
ונשה ובו אסור לעלות לשון - ובין שבוכתו שהלה לאדר בתולל שנר בל
בב תיב לבטל ב.ב. ומקרי שפר שאלו - ומקבל שאנו לקיל פטור
מלקיל

ומר שבקשה מבטלת בנין בין ב.ב. לבדבו קרבן בל מי בתלן
ונל הוי מעשה נבבב לב אל הוי סבש בבשוי

ופ"ב לך מה שבקשה בשאלנ מעשה בלומה בתשיב במעשה לי מעשה
בתיב בבבל במעשה - לדשה אין לבטרל לא. בטלה לתשבו במעשה

---

[1] ונקט לדבשי בסמ"ל לה. בתמציב בל לשלל סדרן ובו

ג: מה מיבדר מלבא שאל - ד' דני בלבדם מלבא וקבין לה מאם דיבל שאינו אלא לבורך שזה אל לעקור דבר מן האורה לגורמה לא ויש לו מבא באיבא באורה יב: לבתרו לבתא בדבל שעיה משל יד לשאר לב, בלאומה לו יקיה לגורה בקלה ולשבה. ולו רבי תלל קיב יד לשאר לב. מאשה אלהו גב נלמד מקבל נשים

ג"א: אפי' המשומה בדרבן - ובלבד ל' הכשלא בגרומם באוריה בשטא מלאכה, שאינו מוכן לשל משל משומה בדרבן לא הו בשטא בדא כל בשאן בדרבן בין באוריה תקנו, באלו גם ומתר המשומם בדרבן, ובלבד לא ימאל בגם גבר בל המשומה כ"ל מה בלבדן נדרה לפסול לה אלה מלגרת את האומם ומב בהשומם בדרבן בבלל מרשת בול לשבה בן גם דמשנות בשומות בבל נגע לכל הבמלה מלאכות המשומם בדרבן, ובלבד לא הלו שבל ימאל בן גם באורה בלומם בשאן

ג"א: מאי הול למרב מיאלם אלבה - ד' רשות בית בלו תא (בסל הספר תשל ל' מבגיה מוקלאין נגלו בין: רבה ושמוב) שבלה בשטא בשל אורה בתר סבב משל בין שבשת לשני תשין שאל ואמר גבים גם ולשאל מרשם לבשלם משל מתבר בשומה - ובלבד בין בבאלם לל בן סוטה לבורה ב"ל בא בבלב הו מאבר מבבשן בל לבקא משל אשת בשני, ולבורה לומר שתבשה משני, שם לא יבל מאבר מבבשן (ובשטא בבל ל"ל) ובוק. ובלבד יש לל אל לגנמן לם בן סוטה בין בש טרם מא הול למרב משל אורה לבורל ואל אבל בין מלאכה לבל לי בבורל (אלא באורה לל משל בין סוטה אלא משל מתבר בשומה) שם אסרים לם לל בבורל בלבל גם לל בבשלא

ב"ה: באורה ליבל

ובלבד לל של פו. בבה בלם בלשת בטל שבלה באלם בתקבל אלנסה בבו מלנין בלבות סוטה בשומה מקבי בב אנסה אל לנין בבשן מקבי שבשר שומה ולו אנסה בלנין בבשן לי באיבר לה לאמנן ובלבד שטא הבשלא באורה משל סוטה בשל לבבל אבו בל שבל

---

(1) ורש שבשא לשן בבל בבב בל כ שבשבה בב אם יש בם ומלל בשו בנת בשי פ"נ: ובא בבם לא אנסה בל - בבלם בבשל בי בשנם בבשבנן לא בל אנסה ל' ל בבבלם לל בל אנסה ובמם בלא בל אנס לבבלר מן בבשן בל שבל בש בבא, אלא בבא לבבי לאורה ל בלבם בין שבשבה מקבי אנס אב הבי לא בבר מבשה משבה בבבלם לסל בבלבי לה בבנמן לה בן סוטה בלל אל בבשם אנסה בבבל בבל לגן לנין בבשן) לא בל נמבל לם בן סוטה

ומקום לפיכך אפילו בשפה ברורה לפי כל המפרשים מותר שוב לא אנוסה
לדברי הרמב"ם לפי מה שפירש"י ז"ל בפ"ב מהלכות מכירה מותר משום שיש
לו אנוס לפי הרמב"ם - אבל לפי"ש יש לו לכל שהרי בפני אנוסה ואי אפשר
למדים משור תיבת הקרקע וכל הבעלות משכנתא על מקום בשביל הרבים מותרת
מדין בלבד פטורה מן הקרקע

לפי הסוגיא בבבא קמא - לאורה הי' אפילו בהשאלה הוא הילוק בין הראוי
שבתורה לד' ובין הדרה - כי' בשור הדרתה בלא כדרכו יפסד - אין לשמוך
המקום עדיין על זה, אז בזמרין בשור בקבר כדי בזמרין על כדי
ואולם בלקרי שקבר הקבר בפני מן המיתה אז אמרין בשור עדיפא
הבנין בשור - ולכה מהני משמע שבשאלה הוא אל סמרין אלא
אל סמרין על הדב - ובזר מבו יומר הבעלים, ומה הוא הדרה
בבר הקבר ופל האמיתו, והבה מת בקבר באשי לל אשה בלקרי ומעטיל
ובזר מצוה פי' מרגלה שהמנין כדב ולקמן פי' באשי באשה בלקרי (וז ולמן
כי אין עדיין הידעם ומוק) ומה הוא הבה אין מ הוגלה בקבר פ' פעמיל
בקבר טמרת הי' בכור אלא בטמרת הלוי - ובזר הילוק שם מדלה ומוכיח
בקבר טמרת וכי יהיר מני לשמן מנין אמרם מ.

כי' קמ"ל אם מלון חוטא נשכר - אינ שכרו מאיר אמת אמר לי' אבל
והפטורה כמו שלא קלסו על הדבר כי אבל כ"ה שלא קלסו על הדבר,
לו בשבו מקום הקמ בין במקל חטא מאחר הרים מרשת לחלל ומי ומל
לרבים ולי חטא עמרם שמר מלו לרבים ולמלו במרבים לי חטאו
שרשיו ומה לפרש אשרו גם לא מלון, ולאורה לפי אל אל קבל עשיהו
בל שיר לרבים לא מלון חוטא נשכר
ומקום הראוי דבאון לפי (מסל כספר שי בין פ"ב) שפו בלי אשי
לשרטר כי כל אופן אסור על הרל ועל הדרה בפנים שסור כי
בלא עבים קרבנות לרבים לשרק שור סור כי המנהג לא לא

פ"ה: 5 במשפט מצד ד' - וכלה בפ' ט' אולם אי שאר ני' הדר בגב אלו בגי לשאנר בלעיל
בלילה סודר הר בדבאו אבל ואחר ניסר לו - ואלו אבל לשמש בשור
בעל אחרא סי' ביאל בלסברת הפי' בניסר לשני אי אבקר ביעב המעגבר
לאבקר אי אי לו קושטא עקרו - באלג בלעל אבקר של אשה בעקר ומיעבל
שמרבל לאבקר אי אי בגמן הארבה (כיון בלעל אומר) מא בניסר ואחר
בבאו אבל לא אי אבקר של הנני ולא סיל בלי בבאו אבל ואחר ניסר
סודר הר (בדמן הארבה) כיון בלעל מרבל אי אומש 2 בגלגל ובל בלעל
בקא ול מקי בל - הינו בגמו בינל בבמשי אבל בגמן הארבה כלע מוב לי ובל

ואינו מוכן באב מבור בשטא לי לבא בלשמוש מחבר לדל ולבור הא
שמוש מספקא לי אל קידושין אפס בימאם, ואבל אבי בבר קבל
בלא, בבלה בבטלא הקשה אל בשי בבאלק מאם בלשאר הא מוכ
מחבן בבצוק בימאם לשקר אסורה אלו משל הוקשה או משל
בי המנונא, ובי בקבן אורה ומשל בלא סי ר"ה שסודר בא בשבן אבל
אליבא בבל אבל לבינן אלה אסורה, וכלה לי בבא בוכית משמוש
שסודר בשבן אבל אליבא בבל, באלב מבור לא בשט ספיקא מחבן,
בא טעמא בשבן בי משל בי המנונא אב מוכח בקידושין לא אפשר,
1 וכן אי טעמא משל בימאם אב מסתבר לומר בלא אפס קידושין, בלב
לא בא לא"ל. אבל לבה לי לי לן שלל הברה לומר בשבן אבי אלא
אליבא בבלבא נמצא בלבה אסורה אל בינל ולל בחול וכק לשמוש מחבר

בינו: הא נמן. בשעה חולל רב שבור אוכל אמר שבלבן בי מחל - יש
לבמחק אבי מלב בשל חבל סי' אל בבל הבן בבי בחלבלב בי משל מבן
בבבה (ולא משל קול מלבר חלבלב) וכיון לשבינא הבאר אל עבמה בבמלא
של ביבן שבר לבא בן בבי ול בלבבלב סי קלבה סבי לי בנובבר

---

1 וכלה ל בבל בחבר בסולן מבבם בלשמוש לי מ מיחלבי - וכלה בבמבן של בבלבמר
שמולק אלו הינו משל שסודר בלשמוש אב אסורה לבל משל בשבחלבי סל לשבר
בבי בבא סודר בבלן אסרה אב שסודר בלש מיחלבי אליבא בשמוש

2 והא בלבבין בבא אב לי באמרן בארבן אבר מוקמן אבקה - או באמרן בלא
בבשבא בלא בבי בלמקול אבקה

ב"ה. הנה בפ' נמן - נראה בקטן שפופן אמר לרמן בלי בפני שלא יבא תוקאו נשבר-
משמו בשם נובא שמקודש אחרי לאין לשון בפני לקרש על האמיצה מ' זה
סק ג, על דרך שבקבר מפרי יהודאי גאון בשאלה הזאת בבן ויש לה כלל
ממנין אלקה תולדה אלא בדרש ממה - ובלבד לשלח הרמתא ישלח
בלאתה נישאין יש איסור שמה קדושין לאין לחורה אלא לומר כי יהודאי גאון
ואם לשלח המתנה אדם שיש מקום כלל שפופן לקבל קדושין נגד
המורה גם ב"ד אל גם מאיל לדרה ר' יהודאי גאון.

ב"ג. הנה בפ' קדושין לד - באם נתאלו המאה תשקר כל שנה כאלו הל רמן - נאלו
לא נעשה הקדושין הי מוטל אלו להתנכל ונשר כאלו הל רמן לשל קידושין יש
לחור בנתל בפלה אחרו בפק מ' דקולל הנלם דשאל בכון בפי מאר
לל רמן הדנה לא אמרנן לל בל שלל מכירה נמי לא מכירה - תנינן מנה
בנפש קנין כסל הנא בנתנה המוכר הקרקע המאה לרמן לל בפש
הנמכר אלו להתנר המאה - והתחיבות ושמוש גם הנא מקבלת המאה
בנכל ומשה הקנין, ואם אל דלנן שפשמוש שהי לאחר לל ישם
הקנין יכל להתנלת כי בכל קנין הכסל הבתחיבות הנא מקבלת המאה
עושה קנין ושביר תשקר בשמאה הל אבן קיימל - כמן שפעלתל הבינו
הפשמוש הנא מקבלתל אבן קיל
ול דרשנו קידושין נמל בפ' אעפי ודבלל סנ' דבפ' אמר כל הנאב ולמנב
שבעל בעשה לל שנים למנב אלה לשבעת אלו לבעלל כמן שאל הבא מבתלה
לחנרת מלבה ובא נבנים ממנו עבשו שבנו נמן לה בנתן אמר כאלו בנאמה
רמן - ונמלה לחור בקבל כונמ - באלב בעלל הטרנת הא שלה אל גם
בנבא שמקבלת טרנת שאינב לשלל בעבה תשקר כאלו יש נמנה רמן
נלמב מנה בבנאה בקבמת אנ' נמנה לשל קידושין תשקר כנמנלל בשם
רמן ובה הבא בקבלה קידושין הנמה שיש לה ממנה תשקר
כנמנה רמן ובנלל

(h)

3) גם אם קנה לך - בא ואמר בקנין נעשה פלוני כשר - יש לראות בענין אם יש משיב
פרעה

פ"נ רש"י ור"י - מפיגין באיסור ובהיתר - אפ"ל כוונתם בתנינן ל' בספק - הא' בנאמן לומר שאסר גם
איסור - בהא אומר אכלת חלב - ומצד חנינן בנאמן להתירם הקדרן (אפ"ר המקום באיתנם
כמו רישרש יקר) ראיה ודוק

יש להדגיש כמה כאיור שם ר' יונתן הושיבת
סוכה - מצוה קיומית לשב בסוכה ואיסור לשב
חוץ לסוכה - כשנם המצ בסוכה בלי ק, רבה
באורח כשו שמי שיושב בסוכה פטור (ונקרא
בישיבה חוץ לסוכה) עדיר איסורא באורח - ובקבלת
הלשון ישנו אחרון כי שאינו מקיים מצוה אלו עדיר איסור
ובריש הישן איתא הישן אתר המצה בסוכה
לא יצא ידי חובתו - בהיינו שלא קיים מצות
ישיבה - כשהל בעלים נמצא בסוכה אלא יש
פטור באופן הישיבה משב אינו במקום אלו יצא
ידי חובתו

וכן מתשאר מבשלו במקום תינוק מצטב שלה שמה
במשל בינו בעצמם הרא הדורה אל יושב בסוכה נצלה
לא קיים מצות ישיבת סוכה אלא מה אינו לבון אותו
באופן חוץ לסוכה ומתיאו לא עדר איסורא יש
ולא באופן נצר ת אות סי תבא אות ה' שמה
בסוכה יל שבסוכה מתר באכילה טל ושנה
וכן לשון השס מחיבם חלק מחשת בסוכה וכן
משמע המכלתין הרא במאמר של רבל (ב"נ) סעמם
לעמם בכל שעקר השרת משאר שמנו רק איסור
אלא לאכול חוץ לסוכה כמו שאסור לאכול חוץ
לש

ולי נראה דאינו סתם אות ו' שנמצא אל
אונן בטור מסוכה באופן שפטור רק מצות שבת אלא
אלא הרא עדר בקום ונעשה באופן חוץ לסוכה

דרשה - דרך אמונה לבטן מבטן

מאן דהוא
אשה

סוד הוא אל כבן שלש - אלא אדם הראוי לאותה כוונה בשעבר הרבית הוא
דמי השכירות אל הראוי לו הרבית ולא הבינה כי שמים מבטיחו
אל אדם קשה בדיוקה גופא חשיב ברבית ובאמת באמת נשם סיב,
אי נקבה הרשתך ולא דבר בא אחר אל נלא הרשותם חשיב רחוק מלשם וקרוב
לבטל - ואלה כוונתו בבנים הפי הבא סוד המר - בשעה שאדם שמח לשית
בשרה - ומשוא לא אל אלפה לו בעבא - ובלה בבטן בשרה מלא האנשים בשרה
האנוש ולא בשרה נתנים לו מיד בלתה לוש - ואב אל באלם באדם הבא
בקל לו אלא אם בוקה אל הלא דמן אל נאם מלא בשרה אנוש
ושרה לא דמי להלאה מאלה ובכשו באדם בשרה ולב הרוח אנוש הא
מבת השואל - ומשואל בלי בשאות בבשרה - נמצא שמשם שלאלם בין
שאדם האנוש בשואל בבשרה - אל אדם יש לו באל בין בבנים ואבים בלי בשואל
בשרה אנים ~~[illegible]~~ נמצא בבן - לא בא לאלה

סוד הוא לא אבלה - בנה לא לה לאה - ובנה בשר אדם בנים לאבה לא נאם סבא
מ באל נאסר אלו נ מ בקנים לאבה אסר לבנות אמנו, ובאבה הבו
קבב הבשר באסר לבלת משמש לברך ישבה, והבא בין שאבלו בשמש
לברך בבן מאחר - ולא רבים פוא לו לא מבל הנמנה מאלה בבן נ שמן
שריבה ונמנו לשבה לבלת בו לאלו ולהבנים לחבב לשבת בשר בבן, ובלא באסר
לבבן לאבלו בבאת ישבה בבשלו משמה באבלו בבשלים בשמש לברך
ישבה (כבי לבבל ולבשלו בבאת ישבה) ואלם בבבבן נב מבוא לא בבא
מבנונים אלו מא מבבי בלבד הבלן נשם לבשב ישבה ובלו בקבר
מבבית אבי בב בבבן ולא בנבשל לא, ומן אל אשה ואת דנו - ולא
ימן אל בבמנו נבוק.

סוד. מנב ובבי בב ובלו - לא בשה חנם בלבולים ס יד שבבא מבשל המלם סי נ
בבבן בלושא נשל בבבבה נמלל מבבשבר בבונו מבאבלת בב שלנו
מבבשב - ובלת בבא בים מבת מה בחלל אנו מבבל בינו לבלל אל
בב מבוא בלבבה חנבו ובל בלא ובבי בב אבבל בבשמש לא אנו לא
המנב ובב

לא בבשל סוד בב שבבבו בבשבר אל לב בלבל בבל ובנבל בבלו. בי לבבל בבבמש
בלב מה שבבבל בבבבת ב שמש מבבי. אמר בבן ובבב בלנו מבבל אלו מבבל נבים ובמו בב
אל בבבמש אל שבל מבל. בבל ובבב בלב מי מבבבב מבמש אל בבמש בלנו בלנו בלבל
בבבנב לב בל בלבל בבל בבל בבו מי מבבבב מבמש אל בבמש בלנו בלבל בלבל

סי' בלי תא מאוחרת - ע"ז דורוק לדר הבא. ואפ"ל סלו דבר פרט לשאת יד
שאקר ברגל כמן שנאמרה מפקן, אשקוקה לכמן - וכלם הלי כמ
במקרי כנעני - ואפ"ל כל הבריאה כולן שלנו כמן ! ובינו בבדיקן שאם
כולה כנעני - אין מאוחרת מצר אוהב כנעני ג"ב הלק פעול
או בשלגים לפ"ז ע"ז נקבה לא אוהב כנעני ומה שקרה הדרוק לדר
אל יש לפ"ל כמן וישנה ע"ז נתן יש לו את הלק בה אוהב אלהי
ולא בדרכי ובדרכיא ומאיר. ומשמר בלבנו קולם דמשב כא לדמות תשכו
לפ"ל סי'.

סי' מנ' ריש - ואל לל לדיעה פסלה קבל בשו מה - לאורה אין מעמן קלשת
בשר מי ? בלי נבדל - הלק בולם מקבל בלא יהלק מקבל בשר לל ופסלה
קבל בולם מקבל בב' אם אלו ב' בב שלדולה לפסל לפ - ולאורה
משמר משפטל בלל מ' בב א' מ' שאין דקבל ב' או אין דקבל כולם
פסלה ומ' רק בשאר הלקבל אלא בלבד מ' בב א' ובאק

1. הנה רש"י מאוד מדייק. אלו נמצא בדפוס. בגמרא של ר"א בן עזאי הבמה - והיא
אינו יכול לשמוש אלו לשמי. אל הכל בעלים ובנה לשמוש אלו בשבא נאמן אלו כל
ומתרו שבא לשבר אלמות הדפוס [אבל מסתמא ביקר. בשם אינו מספיק לשמר
בלעל מעמד לשבין הגמרא באל] ובכן שלו בעקה בנמצא נמצא לב בן מוקר
אבל שאלו מעמד של המעמד הזו מסורת בדפוס אלמד שתמוש שאלה
מאוד בכל שלא אנשי שלתוש שלו

2. ובפרט מלו, אל תבלבל לקנות לשם - אלו בא לשמש שלו נמצא כמו בראשונה ס"ל לב בקנ
שם אור אבל בכל בתי רב המבקרן - ושלמה ~~אל בפעולה שלו כמו~~
~~בפעל בעצמו אל בלו בל פעולה בראשית בקנין לב~~

3. רש"י מסר שלא בדפוס שלו בדפוס לפרוש לב מעמד בדבר מעמד כמו
בדלמה שלמה אפשר מ"מ מ"מ מלו - ואבל בדרש בשלמה קמה:
בשלמה לבקנין הלשון הזו בלעדה אל המשנה ס"ל בדאור בשם
מלו

4. הנה הכמה מ"ל בלשון המעמד ~~#~~ מסתמא בשלו יקנו אל הבמה שלו ובנה
ביקנו בהובא לב קנו בתב נאל מסתמא ~~בסתמא~~ בשלו קנו לב
אל הב - ובכן מלקוח בשמה ובמשו לב המעמד לב בקנו מסתמא
ומקנו בלמר אל בלו לב קנ הבמה ~~בכמו בהמה~~ ט. בה מאמר

5. משר הנה ~~בלוקח בנו נאמן הוא בשר לבין~~ - מ"ל לפרוש הנה מקום מ"מ בשלו אל
משקר ולא לב בנה בבקר בשלמה נאמנים מאמנים אל בדרמה קלוש ולב בלבו הכמה
מלו לבקר

בדבר רש"י - ובכן בלו בעקנו קנו לב - לאמרה מבגמ' לקמן מעמד ~~בשלה~~ בסתמו
בבי לקמן - ועשה בהומשל כמו שבעבר - ומבשו מעמד בקנסה מעל בלו בב
ואלמ אבל בלל לב לא נאמן בשר לקנסה כמו הגמ מלל - ובא ובא
שקנסו אמר בו סדר לבגרה ובא מעמד הומש בסתמה, ואבל בבלל
לשון רש"י - מלו מלו [בשו מאשר לו שנמצא) מעמד בבלו ובא בעקנו
[בשבר לשמר כמו הגמ] ובלו בלו בעקנו קנסה - ולדרמן אחמל מן הסמ
לב בשלו נאמן

6. סדר בדמלו לו מלו מעמד בבבל לב לב אמר הב"ל ס"ל
7. בלה רש"י לא הו בשלומם בדו ממש ל בדמלו בסמן ובל בגדות - ובעמבשו
בדן בשלמה ואלמ בלו בדמלו בעקנו בלו קנו אל הומה אחרונו מעמן בגדו
ולב בשלו הו מעמד בובגדה הו כהלכה מלמסנו ומבן ומבו מעמד
ולו לב מלו מלו

8. בלו מעמ ל נשמ - מ"ל רש"י בגלו שמל מנסה בל כמו הבדה בלומה לו מה לב
נאמנו ויקר מה הבמה - והו בלו מנקמנו לב דמנקב הלו מ"ב ל"ל מלו

9. [illegible]

10. [illegible]

11. [illegible]

12. [illegible]

13. [illegible]

14. [illegible]

אוסרת המצרפות ובכם הלא בשדה אינו לומר כן בהם לא שוה תשובה דאפשר
ואי״ב בדרכן נמצא רק כן הפרשה לאחר הגיורת - יש לשאול על תבוא לאחר
הלכו בשמים רק מעשה הפרשה, וכן אינו נקרא על מנהג

16. פס׳ אבל אין אמרו - עניה הי׳ לו שרת הבשר אלו לא כה לו שרת הבשר - יש לו
לפיכ נשוי מותר דאשה מן הגלוי על הגלוי - ובפרט לפנים דמ״ע דלא
מ״ל לא עלות כ״ בבלו הי׳ לו שרת הבשר מה נקרא - ולפורה אפשר הפרשת
טהרה אין - ואיכ שפיר נקבור

17. כפ׳: כשי׳ אם תשאר קטן - ולא שייר אחרים הים לאמר ולא אשאר בו - הקרבן אנף מאד
בהו לאשה מאשה ישאר אינו אחרים לאמר ולא לבוא מאור בלילה אין מאמרן
שיעורא - אבל בכשי מבוא אלא לאמר בפרו אשאר תשאירו ל לאמר בלילה
בעצם הבשר לאמרא. ובקרן אורה של יש אשאר סמוך מהשקיר בקרבן הל לה
בקטן כל לאמרו שלא מן הגוי הרי דיקולא בעת אחר - ומאיר מאמרן קדש
מבשלרעיון בעצם לא לשעיר כל לאמר - ואמנם בכשי אם שאמרו בקומים
בשלו נשרה בשינו בלא תעשה בקרבן - בשעה לאמר בשרם עכו
תעשה בקרבן ובכל תשרה בקלי אל מאמר בלאמר - ובכם בקרבן שבכו
אמרם שאמרו בקומים אין מקרן אל מאמר ולעשה בשלא לא מה בשרם
לאורה מופת בשלו מקרן ולא בקרבן לא - ובכם אמרה בעל בקרן נשרה
באורית הלא נמצא מופת לבעלו אל הקרבנות הי׳ בקרבנות הי׳ בקרבן ובקרבן
18. משמע מעשה לא בשרה הלק חוטא תעלה סדר ה ובתנאי ל סדר לכל, ובקרבן
בעבור הגלי לבנים אמר הגלי בשאר הכשרה מאין בלא הי חוטא
אורה בקרבן הגלי הגלי בקי תשומה - לא בלא ל לבנים ל ובקרבן הבכור ס׳ בן
סדר ל והגלי ובתובת תעלה סדר ל בשל בעלה לו בנבא לו - ואל מסמכו
יעשה תעבה הבנה דמדבר ובכה ובלבלו אל לא מקרי מסרה לחובה אל
בעל - ובל לאמר בעבר כמ״ש לקמן בדומה אל בקרבן הגלי בקרבן
הלי בנבא אל בקרבן הגלי אל אמר לו - ובכל בעבר לאמר תשומה
בי בכלו לו שיר לבנים לשמר תעבה - ואפשר הל בסדר הגלי
ובלל הבנת הגלי אל שאמר לחובה - יש לבן לאמר הגלי לשון כלשון
הבל שיר הגלי בעשאו בל אמר
19. מה שבקרבן בשל ואמר לאמרו - אבל בעבר בל לא רק הבקר לאמר - ואל לאמר
שבקרבן כל לאמר הבקרבן בפרו אמר לאמר - ואל לבל בעבר בל יש הבקר
רב - בעבר לאמר אמר אל הבקרבן בשלו בל ולא אל הבקרבן בל

20. לאמר מאי - אל אבל בל נפ״ה בן מלבה לאמר יב׳ - בפלב לאמר מאמר יב׳
בין שמה שאומר ומלבה אינו מאמר הה במאמר יב׳ אחרת בלאמר בלבן אל

מאיר דמלאכים בעלי משל אינם בי דמלאכים שמלאכם לורר. שמש רעלם
ב"ו. הנה עכ"ל בי מאור לעומה יקשה לפעמים ומסר שלמה פה: בשם עבדו אינו קיל
משום לו בפרט נו לבוודה לו יעבוק בי הגל

ג: - מקום מלאכים - ל דקם אומה בשמה לפה מעמד - יש לו דבר
בגוים בשמורה בי בקרבו שיבה א אמה כשלוח לשמרה ונפשו עם
משכל בדר לשמר לבי - יש לו אל בפו בשכל מאורם אינם עקבה
דקל ונשפר - אולי בעם מקום מקרי בכפם לשבל שמה

ב"ו - הפומה בפרט ל דבלאו בשומה בגוים בגלגו ולא משור לו בו לקומה
בפרט בלי פשלו - לל תבומות בל מ"ל בל בגלו גלם מלמה את הומל
ובלל בל משור ב עם נשמה יד דמגן בגלו הון דמקר מקומו

ב"ו. ל ישות רת כלי לו בו. דבה לבלוב בהשה בגלו מלגלגים - ב בגלם
בלשלת כשי מלמה בל"ל משל שמו אמרו - לאמת בו אלנסה (נ"ר
מבש - ל מגן בגלו לה מלמגל לגלה בקרבן ול מלב לגל בו, בלקי
ולשם מקרי אלוה ולמי קרבן מקרי שלגל ולשמר הרשבו בו בלמגו בקנבה
משל בשל לגלם אבו בשי בל לבל ובלם לשמר הרשבו ל בגלה
קרבן משל בגלשבן הון לגלם שה לא אלנסה כמל בקשמגו
ל בלמגו - ולל בשמר בבשם משל בו לבל בן בשל בגלן - אל בל
יקה ל כל מגור לגלה בקרבן אל לו שלגלו בקרבן מבשל בלגל
פלור מקרבן.

בלם יש לל לשמר הבבלים מגור מגרה ל הדור - ואבל בן בלו בגלו
לגרה ל הדור בגלגם שלגו משל אומר מלה אלו משל מגם בלשמר
מגלו מגרים לם ל הדור - ובבל בשל בולם הרשבו ומבלבל בגלו
בגרה לבל - ובלם בבל רשל בי בם בלמר לדור משל בגלה
אומרו עמ קבלה - ובר אל ל בם לם בשי בגלו.

ב"ד. בסנגם אי בו מלמר אל בולמה - ל בבלם הלו מאומן בגלגם
לגל בלם בלק מגשים - אל מגשים בגם ובשי בו, בולמה בבולמה
ד"ב בו, בלמר ומגלו בנבשל לו בולמה בב ובמר מקרבן - ל"ב
בולמה בבשל בגלב בלק מגשים ל בולמה בגל מגרה - ל בגלו בגלגם
בבולמה בלמר כמו בלגלגם בם בם ומגלו מגמגם בבולמה
בבולמה בלמר ורק אקרי בבלו בלגלב - ובשו בגלר מלמר - אל מלגם
בשי, שם בלמר מקרי משל שבור לגלם אינו מוקן - ומלו אל בשו ב"ב

שאותו שלו [ובעל לו רק בשרד אל לעשה בפעל ובעל שאין] אלו גם לו מקרו
טעם ולשון ~~[illegible]~~ וכלם מרבים לשון כלל. אשרו את בעשות הבן אל סתרנו אלא
אל אלבב - לו תאורי שמות הבן. הים הגדול עי התאר - ובל לו לשון רבי שאמרה
פ' בפעל המנהגו - ושרד בכל שלל אלמרו פעלה ביריבו וגם פלא אינו
בדר-אל מבינו הוצא נפש-אנש בארד בה נגע ובלשון לו בקלסו לפי לו הגל - ו
בפנו שלו, בפלו הגל הים מנשר לשון ונה יגל לרעתם לו הגל נפרש
בדרך אלה לרעתם ובשרו גם אלמ-גב לו מלינו שהוקו מפוזר לו הגל
בדרו - בגם מה בשלנו בלבד לו סולה מרבה לשם - ובמפרש אורבו בלשון בעל בגם
בפעפרים אורבו לרבו. לרבו הרבו בנתפה - בלבל בפו מעלה רבו לא נפסה
אלו הבלו של סולה אלו דרבלה לו לו גם סר בדנה
בדרו - ובגם לו רבלו בדרו רמל בקר שפו מאמרו בבר אלה בלבו לאמרה לשל בר המנהגו - ואינו
מלו בפנו בשלנו לבדר בדר בלו בגם בר רבנים אמרה לשל ר המנהגו אלב לו
לשרוב לשלר מספר הלפל בלב הלבו בלו בבלו אלרה שבמו מפלגו שבבלה
ממר בגלו בלבל אמר לשל הולפה אל לשל ר המנהגו ואל הבן אמר בלבו
אלו ממר לבו בפל ספרה ממר גם בגלו בבנים אמרו מרבו לו בר המנהגו
ומסבר בלב גבורה בהלם. בלו בלו לבו לבו בבנים בנים - הלב לשלו בלב
ממר. לו מסבר בממר בבר אל לבר לו לבשלות בבלו אל כל המנהגו
אל בלבדו לשל אלבם ממלו אמרה לו בבל ואל הלם
בדרו מל נגע לם גל - מם בבשלה לשמו שלו בבם לגלל ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
בדר: בבשן שגם לם גל בלל ובמלא לשר מאר במשל שבמלכות לגלו. מלו לבו גם
בבשר לבל לו מאמרו, ובגם לו רבו ובלבו. בלו הבן רבו בלם הל רבלה בם
פרש ממנה - ובגם אלם. המלאה לשל שלו אמרו בבלו מלכה אלבו לשבל
אבל לו לל לבלה המנהגו בין שלו בגם בבם רבלמו לבלם רבל בבל בלבל מלשו
ובל לל. אל לשם בבלו בבלו בבלבל.
בלם. יבבם בבל בבנים לגלה ר בבלה בבלה לו בבבל בבנים אשר לגלם ובבלמה
אלה גבם בבלם ובשלנו בבלבה בבלם אבלם אבלם - לו מבלו בגנגם בבבל לבל בבנים
אשר לגלגם בבלבלה בבנים לבבנים - לו בבלו בבנים בלם. ומם
ובבלה בבונגם בבלבה בבלבה מגנגם לבל בבנים בבלם בבלה בבלו בבלו לו

בלי שום דבר לא מושג בלי אלה שמרגשים קלון ~~[illegible]~~ ועשה אלף בשעה
הוא הקשר לא ברור כמו קידושין כלי - כפי שהוא נעשה השעה של רגע
הרגעים הם כיון בלבד אין לו שקלא כלל בהרגשה אבל נעשה
~~[illegible]~~ גוי כשאין לקנות - אלא כשמשמש הלוקח כל של המוכר אלו
בתלם אל שקל לא בהשמשה אם כיון ~~[illegible]~~ אם הבעלים כשהוא
בנוי בלא בלבד אבל כל מה שמקבלים אין בלבד לגבי לא לאמרם
לקנות השדה כיון שבטלו שקלים הבעל לא יתן לך
שום דבר לא בכסף לא כשם כשבא לכל בשעה קלים. תלמ של שקל
בלי אבל מתן - יש לך השדה אל מקבלים על מקום אל מקום - אבל בדברים אלו
בלי מה מה בה אם בשעה לא בלא כיון - ובמקום אבל שם כל שמע מאמר
לא כשלא קידושין סר שם כשנגר כמו בלה אחרת אלא ובא כשי מקום
שם שם לא שמתרגל לשמר לא בטלנו, ובכן אל
מה מיון לא הקנה
בלי אם דבר. לא מה מיב מקום בי אם מחלק עמר מקום מל
שמעון - ~~[illegible]~~ ובא בשל בעלת אל בעת בה הל ו בעקר
בעבות כלי לא עשה השדר - ובמקום בשדר מקום מנגן בלבד
ולא בלבד בכל כל בקידוש בלבד בלא בשל בטלנו
עושה בשם - אם אבל אבל בכל אם לא בשדר בלשם אינו מנגן
בה - לא לא אל יהיו בפלוגל בעת בלבד הל אל בלבד בלשם
אם יבלי כיון בעמוד בשדר עשה בכלל בעשה
בלבד אל מה שמקבל אל כל לעשות כמה בלבד אומר מה עשה הם אינו
נאמן מאלו אלה בשם הקשה על מלבדו נגם שבמקום בשם
שבדבר ~~[illegible]~~ כמה הלבד מאמן אבל עשה אינו נאמן כמה
אשה, ואל אם בלבד מקום לא בהלבד מה שם אל אל עשה אלו לגמר
אישה מה לעשות אל מאמר אלה לא לגמר אישה אישה הם - אבל לא בעמוד
אדם הלבד - אלא הם בלבד. שלמרות נשאה לגמר אבל לא
בלבד הלבד בשם שאבם

הר' יוסף מאיר הכהן קינגאר שליט"א

(א)

15

ד"ס 3

בענין מגרשה דגט ומתנירה

אי-א דיבמות ל"ט, בנסה הכי היא באשתו לכל דבר לתאי הלכתא אבי יוסי דר תנינא לומר שמגרשה דגט ומתנירה, מגרשה דגט בשוטא סב"א בואל וכריך ולקרה לו לאשה ויבמה אמר רמנא ועדין יבומי הראשון עליה דאליבה אין דגט לא קמ"ל - ואימא הן אמר קרא ולקרה לו לאשה בין שלקרה הכי היא באשתו לכל דבר אב לשון הגה

ולשורה יש לפרש ד' הערות הא דבין בעקר תיבושא בריה"ת הוא ב"ב אליבה אב ~~אמת לא אמר דה~~, מבוא אמר לשון סרוס שמגרשה דגט שם לבין מיני ב"ב אליבה (במ"ש רש"י כ, ב"ה שמגרשה) הלל דה' ~~אלמ~~ לומר ב"ב אליבה והה במרבה יטת לשון הגה דאליבה אין דגט לא משמע בס"ב ביבמה לאחר יבום אבא דאליבה בריבא זלי דגט וכהו דובא ליבא באל בלי ברשא בלקחה לו לאשה הא יבמין שבריבה דגט במבואר דבוס אי, ב"ה מלמב, ודרשא כ, ב"ה נראה שום שבקר בעיר דבה הכיטלא דסוגין.

ולשורה אפל בהנה אינין במקרא ביבמה ס"ב בעדין יבומי הראשון עליה בהינו באל לאחר יבום מקרי עדין יבמה, ובלי עדין אשת המת, ולאחר שמגרשה מיבמה עדין אסורה לשוק מטעם יבמה לשוק עד שתחלץ, והנה יש לעקור לפי האמת מה למיבין מקרא בלקחה לו לאשה, כול שלמיבין בלאחר יבום שם לא הוי יבמה, ומשו"ה סני דגט - או אפל בכמו ס"ב בלאחר יבום הוי יבומי הראשון עליה כן הוא לפי האמת, וכמו באיתא דגמ' ל"ט: בדיבם ומתב נולב אסורה להאת הנולב משום בעדין יבומי הראשון עליה, והא ביובאת דגט בריבא לל בהנה איתא דמס' קידושין י"ב: ס"ב בכל יבמה שהא ניתרת לשוק עי דגט מיבמה אלא בלמיבין מקרא בהנה בנעל אין מיבי אחרינ לא, ולל בצהו בוקא קובל שנעשת דה ליקוחין מיבמה, אבל לאחר שנעשת דה ליקוחין מיבמה שוב למיבין מקרא בלקחה לו לאשה בנעשת כאשתו לכל דבר, בעכשיו מתרי אישות מתרין איסור יבמה לשוק, ומשו"ה יובאת דגט ומתנת הילל

(1) ולפי דעת הרמב"ן ז"ל, דבה והא שבשם בכל סדר אין ציקה אלא מאמר על קידושי אמן קיימא - ועל זה שבשם טעם בתלמוד פסולת שפירש לתצר משלח בעשאה בפוטרת הציקה ולו בפוטרת קידושין הראשונים - ולא רשות אחרת אינצר מ"ב סי' מ"ב דבה ומשב לישב, ולא האפיקי ים מ"ה סי' לון

(2)

ולפי הדבר השני מיושב כמין אומר לשון הגמרא ציקה מיבושו בריבית היא בעבשה דבר - בהיינו שבשה בלתר יחוד ניתר - איסור ידמה לשוק ע"י בר בהיינו מעבי אישות, ועוד מיושב לשון הגמ' דתליבה אין דבר לא - בהיינו בס"ב בהאיסור ידמה לשוק לתר יחוד ניתר בוקא דתליבה ולא דבר - קמ"ל בהאיסור ידמה לשוק לתר יחוד ניתר בוקא עי בר ולא עי תליבה

3x

ויש להביא כמה ראיות להבנה הזו דלר' רש"י קידבה יבנוסו שבשם שאין תליבה דתרשת ותרש שאינן דאמר ואמרה ואתיב אלא כלו יבואו דבר בארא בר דמיגם ומפקיע נישאין ביבי וציקה אתיו בפנא דמיגם ולר' רש"י בה כונס ואין מוציא לחלוק בלא אתי בר ביבי ומפקיע ציקה ידומי אתין בראשון ובנה שטת רש"י בל ני, ובן הלה הישרש יעקב / ריש חדש דשטת רש"י בה אוטת שיחוד חרש מהני מן הטורה ומ"מ מדואר דרש"י בל"מ בר של החרש להפקיע הציקה - בהיינו כלל בלתר יחוד הוי עדין ~~ציקה~~ ידמה לשוק ולא בר של חרש להפקיע הציקה. (והתוס' והרש"ש על המגן לא פי כן דעת רש"י) ~~ולר' רש"י בל קיי בה כונס~~, ודרש"י בטין לא, בה דידמה, במדואר שבשם וכ' של כלל

ולר' רש"י נבה מה, בה ואינו נתן בר עד שיבבל אל דאו לעבשה בקידושי אתיו קידושין אמורין וגירושין של צם אינן קידושין אמורים באינו כן בעת ולר' דרש"י מהבדרן ל"ה בה ואינו נתן בר עד שיבבל וכל בלי קידושי אתין בבל נאסרה וגירושין של צם אינן נשואין להפקיע קידושי אתין בקטן הוא ואינו כן בעת. ובנה בשטת דעת רש"י שבשם בנאסרה לי קידושי אתין, היינו איסור ידמה לשוק, בהא האיסור בא שם איש בדר נפקד לי מיבת אתין, ולר' דעת לל איסור ידמה לשוק, בדיסודו הוא בלא תפ' אשת בעת התובה, בהיינו בעבין נשאר אישות לעת וצם אנסרה לשוק, יבנה שטת רש"י, קידושין בל יבל, ~~ובעבד ובמה נבה בל לא~~ ~~ביקרש קטן מהני מן הטורה להפקיע הציקה~~, ובן בדיק הישרש יעקב מרש"י ידמות קידו בה יבבל, (ומה שהעיר הרמב"ן מרש"י ידמות בה בה בר במשמע בל"מ רק מבדרן ישראל דמ"ו) ומ"מ מדואר מרש"י בל"מ בל של קטן משלח קידושי אתין, והיינו

כ"ל בלאחר יום הו אדין אשת המת מקח של היולד מתיר אשת המת, ומשה
שפיר בתר רשי באסורה לשוק משוא אשת המת בקט קטן לא מבני
ז' מובל והנה יש להקשות עמשב דבנות רשי במבוא נקי רשי הטעל בלימ
קט של ארש וקטן משוא אשת המת, ומבוא לא נמב דפשטות בקט של ארש
וקטן לא מבני לפתיר האישות של הארש והקטן הנעשה אי יקומל, ויל דהנה
דקידושין בלי יט. ~~המעלין~~ מקרא באשת איש פרט לאשת קטן, ~~באשת~~ באשת
קטן (שנתיבמה לקטן) שניתם פטורה ממיתה, ויש לחקור אולי כמו מיעוט דוקא
ממיתת ד"ב, ואדין איכא כרת, או בלי איסורא כלל אי אישותו של הקטן
(וכדר תקרו דמה באחרונים ז' קדר המלך" מהגאון הר"ר מאיר קרוצר נשיא
פ"ג הל' ז' מהל' איסורי דיאה) והנה מסתבר בפשטות רשי ~~המעלין~~ בלמידין בלי איסורא
כלל דהנה איתא הסנהדרין ז"ו בלמידין מקרא באותו ואתהן בתמותו לאחר מיתת
אשתו הוי רק איסורא דעלמא ועיש דרשי ד"ה כ"ד, שם דהאיסור הוא מקרא באמר
שוכב עם תועבת - משמע בלי קרא גם הי מותר לגמרי, בלמידין מקרא באותו ואתהן
אינ שקאי לתנן ענוש שיפה בפשמתם אשתו ליכא איסורא כלל (ונלא פשטת
הגמ ובמות ד"ד: ד"ה מאיסורא, בממעטין רק בליכא שיפה אבל איכא לאו וכרת)
אב הה בלמידין מקרא באשת איש אינ שקאי לתנן ענוש מיתת ד"ב, בהאשת
קטן ליכא איסורא כלל, ואיב יל דמה קשה לרשי במבוא דבריק קט דאשת
קטן בין בליכא איסורא כלל, אב מותרת לי קט - בכל משמעו של קט הוא
לפתיר איסור אשת איש, ומשה פה בדבריכן קט משוא אשת המת, ובן יל
במשה הובדק רשי דכיש פרק ארש לפרש טעמא בלי קט ארש משוא אשת המת
דהנה רשי דמיטין בל כ"ב, (אל הא באיכא הקה באשה בלאו דני בדה ניהו אי
לפיות שלתיל) פה ונקי שיתות איש דמנן - ודייקי האחרונים מרשי בתירצומו של איש
הינו דן בעת ממשה ממעטין ארש מאיש (ומה שהקשה אל רשי מפמ"ה ובמות קב:
בממעטין תליבת ארש מיאמר, וממעטין אליבת קטן מאיש ז' דרש פ"ד הל' יב מהל

(1)

מאלו אפלו בא הרשי קטן או גם מוכי בקטן כל זמן שאר מרכוך לאדם ולא כאשר שמקשר
משא בתיל קטן מלי לבנו אשת - לא כפי הדבר סובר מפרשו בראת שיטת רשי
שרק כל לבנו משמר - ואת אפלו בשא בתיל קטן אי לבנו - הינו בלי לבנו
אשת המת ומשה נקט רשי הכא שאי לבנו אשת המת מפני ראות אישת
שלו כל לבנו - והא בלי לבנו אשת המת אפלו בשא בתיל קטן
הלכה מין צם משני הלכה - אלא בגלות מרה בלהיות אשת המת בשוכן
איש - ופי' בלי להיות אשת המת לו בנו שלו

(ב)

יהוה ותלמידה והיה שם ובוקר) ואולם יש במקרא באשת איש ממזרים אשר תרש נמי ומשלה בודבר רשי לפרש בשפיק מה משל אשר המת

והנה לפי הנ"ל אפל כונת רשי בדל לה: דבה בלא סני דלאו הכי וכל בלא מיפטרא דלא היה לאתר שבפולה באש לא יאנור ויהרוג לא מצי למפטרה רק באן אחד וכל לתלמיד את יהמנו רק יאוכל כנסה גולם ובאות מזרע לאו שמה דיאה, ובתלמידה נמי לא אפשר למפטרה הואל ומת בא אלי-וא דישרש יקר ובקבן אחה שביקו מרשי בגל מה ותלמידה לא מהני, ולאחרה קשה להבין במבור לא יבני מה ותלמידה, ואפל בפנה אינא בדית שמוקה סי קס"ב ס"ק ט בשאת מזרע לתומרא הוי היאה ולא לקולא, והנה כבר ~~[illegible]~~ בשנני בלמידין מקרא בלקחה לא לאשה, בלאחר שנשאת רה לקחתין של אשת עי יבמה, אינו נגר האיסור יבמה לשוק ~~[illegible]~~ עי ~~[illegible]~~ תלמידה, ורק ~~[illegible]~~ עי מזרע אשת - אלא מהן הטה כונת רשי בלא מצי למפטרה רק בלקולא לא הוי היאת מזרע שמה דיאה, ובתלמידה נמי לא אפשר למפטרה הואל ומת בא אלי ובינו בלתומרא אשה דיאה בשום לים תלמידה לפרוש היאסור יבמה לשוק

ולפי הנ"ל אפל משב רשי כ"ב, דה חלל לבעלת מאמר ובל עשה מאמר דאתר מנשי אתין המת ואחר חלל לה לא נפטרה בכה, שתלמידה בא אינה פוטרת לגמרי שעדין בריכה רק ועיר דרשי בל נגע דה לימא שעשה ובל בבין בשר רק למאמרו לא הוי תלמידה מלמיבו לאפוקי ביקה בתרבתה, ולאחרה בשרין גמורה דמה איכפת לן בבריכה רק, הא הרק בא על האישות הנעשה עי מאמר והתלמידה פוטרת לגמרי, הביקה, אבל לפי הנ"ל אי"ש במבדרנן הוי מאמר ביקה, ולאחר יבוא שוב לים תלמידה להפקיע הביקה בשביבן רק ושפיר כתב רשי בתלמידה בא אינה פוטרת לגמרי

והנה מכל הנ"ל יש לפרוכת בשטת רשי הנו בלאחר יבוא הוי עדין ביקה והרק אל מיגת היבא מפקימין הביקה אבל מצינו בה מקומות דרשי ביבמות דמוכח מינה בעי היבוא בכר נפקעה הביקה - בל דרשי ליאו דבה ביקת שעשה ובל בכ"ב שלא כנסה

גם עדיין ציקה ראשון אלו - ואולי כנסה הוה פקידה ציקה בקמא וכי מיית לא הוה ולה אלא
ציקה שני - יובא מינו בלי הכנסה נפקדה הציקה - ועד דרשי בלי נ בה אלו דבר שבעה
וכו אין לאחר היאה בלוש ציקה ימיל, ונוש עוד שבעה ונלינם שעשה אחר היאה אינה מועלת
בלוש באין אלו ציקה ימיל, ולעולם גם אפלו בהנה יש להקשות בפיאוק שיק לומר
בלאחר ידוע עדין איכא ציקה ונפקדה הציקה רק אי מאיכי אישות בלפמ"ש לעיל (ד, גב ע"ב)
בעבר איסור ימנה לשוק הנו בעדין נשאר אישות המת ואינה ניחשת לתמי אי מיתת
איב אוש מת הידל לי בנים יש לו עוד אח, בראופן גם אי מיתת לא ניתר
אישות לתמי, איב תעקק ימתו, על משל אישות המת הראשון, בלי מיתת הידל
לא נעשה מתיכי אישות, ולאורה איו לומר כן, בלפיכ כל ימנה שעדיין
ואלב מת הידל לי בנים הוי אשת ל מתיש ולא תעקק עוב להאת הנ, וגם
קודא ליתא, בדיקי להאת הנולד לאחר מיתת הראשון אסורה במבואר בבל יב.
הכי אפלו בראמת ליק בהא מבואר בבל ליה: באשת ל מתיש בכרגן
עצירה שמא יאמרו ל ימות הראמת מביא ז מתיקמות, ונשו בוקא אחר
מאמר בכרגן בשיכל בריכין יבוש (וד דרשי לי בה גו הוי) אולי ראופן בנל בוקוש
ז מהן יפטור ברגמ שר ליש עציכת אשת ל מתיש, ובנה מפשטות לשן רשי ליה:
בה אלא מבכרגן משמע בלמ"ב מאמר קונה מבר הוי אשת ל מתיש ברשא
עמרה (ובן הדין הקרן אורה הכונתו) ולבוב יקשה בנל בהיאוק נופלת
להאת הנ הא הוי אשת ל מתיש, ואפלו בהנה הראמת יש ל ברשות
בסתרי אהבבי במוידמה ברשיון בבל יט: בעדין יקומיל ראשונים אלו
ומשמ אסורה להאת הנולד, ובבל ליה, ברשיון מקנו בומת ז מהל
מי שלי ציקת ידל ז ולא שלי ציקת שני ימיל - בלפי בפשט גם אסורה
על להאת שהי השער מיתת הראשון, ועב בנל בקמא באשת ל מתיש מיי אל
עשה מאמר, בדמאמר אעב שקונה קנין עמר (במבואר בתוי ליה: בה ואי)
מ"מ מקר אשת ל מתיש, בדמאמר הוי עבר הבדרוש במתיכי אישות מפקיעין

(1)

הציקה במקום לדון יחוד, ואם מת בלא בנים אישות נופלת אחר מצב הראשון - ומקרא דיבמה דמוכח שאינה נופלת אחר מצב הראשון ואסורה רק לאחיו הגדול מוקדמין היחוד, ומוכח דע"י יחוד נפקע הציקה משעת היחוד, ומסתמא בשבו נכלל בדרשת יבמה היא אומרת הה ואין כסל ושטר מודיעין - דע"י יחוד נפקע הציקה משעת הכניסה ולי מאמר אינו נפקע אלא ע"י מתירי אישות וכ"כ לתב"ב במאמר קונה מה"ת באישו הבנת ע"י סגירת הדרשת כמשל אבל לתב"ב במאמר אינו קונה מה"ת, ומתילו לו דרשא של אשת ר' מאיר לו כמקום לדון דאל ע"י יחוד אינו נפקע הציקה ע"י היחוד אלא ע"י המתירי אישות של היחוד

ולפ"ז מיושב היטב משב"ש דה' מקומות בהציקה נפקע ע"י היחוד, דרש"י דבל ליאו מפרש דרשת אשת ר' מאיר, ולתב"ב באשת ר' מאיר הוי דאורייתא עד כדי דע"י יחוד נפקע הציקה, וכן רש"י דבל נ' מפרש המתיל לתב"ב מאמר קונה מה"ת כמקום הדרוק לנו ולשיטת נפקע הציקה ע"י יחוד דהיא אינה לו דרשת אשת ר' מאיר

ולפי כל הנ"ל יש מקום לישב דברי הכן דנבריש ע"ב: דבה אבל שבעל ונל באפ' סתרשו לק בה"ש במאמר קונה קנין גמור אפ' הכי מצי אמוה למיסרה עלי דעלמא (הכן בדרשת לתב"ב) או דקיאה דהכי אשכחן דיבמות לב"ב בסתרא לי' במאמר קונה קנין גמור בה"ש ואפ"ה אית לי' באמוה אסר לה על היחוד דעלמא או דקיאה וכיון שכן הוי משאית לה בנשואה או כארוסה הא מגבר מבדה, בארוסה לו מצי אינש למיסרה על הארוס ואמוה מצי למיסרה על היחוד, והנה ל' דקרן אורה שם שגמה על הכן בלמ"ב ולב בנפקע הציקה ע"י מאמר מאמר קונה קנין גמור ביותר דעמ' ואיב תלוה כמקומות דבל כנ"ל, ואיב היאך מבנין יחוד אתין ולב כונת הגמ' שנאסרת על דעל המאמר משום קנין יחוד של אחין, במשום איסור סוטה אל ארוסה נאסרת ע"י דיאת אחר, וכן גמה דה' ר' מאיר ע"ל יבמות סי' ל

ובגמרא לאורה מקורו של הדין הוי הקמה דיבמות בל"ה, במקומות של באל עבד סו מאמר נאסרת עלי דיות, ותליבת, נמי אחיו ועוד קבוע בל"ה עבד, במקומות באנל לא"ב מאמר קונה מבאוריית, ובגמרא האמת אמהו של הישרש יעקב והקרן אורה והתנוא סי קל"ב סק ה דבה ויש עוד, ובגמרא מה שני הקרן אורה והתנוא בלא אנל לא"ב מאמר קונה קנין גמור לאורה נסתר מדברי הדין הנ"ל במקומות באל לא"ב במאמר קונה קנין גמור מהני ידוע אחין.

ובגמרא האמת מהקמה כ"ט: שמסתפק אל מהני דיאה דעב אחר מאמר (אל אי קונה קנין גמור במקומות הקרן אורה שם) ומ"מ הקשה של הקמה הפשטות השתא לא עבד הה מאמר כריב יבמה יבא עלי עבד הה מאמר מיבמא, משמע בפשטא לקמה בלתר מאמר אינן שקונים קנין גמור מ"מ מקרי יבמה ושייך הה קבא ביבמה יבא עלי, וע"ד הה' הרמב"ן כ"ט: ב"ה צה ~~בלא~~ באל לא"ב במאמר קונה קנין גמור מ"מ לאחר המאמר שייך עדין מצות יבמה ובא עלי, וכן הוא התנוא סי קל"ב אות ז' - מכל הנ"ל לאורה מוכח בהדין באל אל מאמר קונה קנין גמור שייך אחין ידוע

ולאורה יש לפאר על הדין מצוי בהם באחות מצי למיסרה עלי בקיטא או דדיאה, והשמיט גלילה, ובקמה יבמות ב"ה. אינו גלילה, ומזיק במה שנפסלת עי קט הוי רק פסול בדבנן אצירה אטו גלילה כבאיאו דיבמות נ: ובקמה נבעל אירי מצוי מבאוריית אי לבסר, משמע באחות מצי למיפסלה, וכן הקשה על הקמה יבמות ב"ה באירי דבשא באוריית, ובדבר הביר התנוא בסי קל"ב אות ה על הקמה של ואמר בקט הוי לאו בוקיא, אלא לאורה דבדרי הדין אינא לומר כן בהשמיט גלילה ובצרור קט

ובגמרא לפי מה שהשרשנו לעיל יתישב הכל כמין אומר, בלא"ב מאמר קונה מן הטורה לאחר מאמר הוי עדין בקוקה ושפיר שייך הה יבוא, ומלא הדין ביבל לפסלה הקט - אלא כונתו על הקט האמור דיבמות נ: בהוי רק

(ח)

מילתא דבדין עניבה אטו תליבה, אלא כונתו ~~לא~~ לא הבט בעלמא מקרא בלקחה לו לאשה - מלמד שמצשה הבט - בלמידין מקרא צם בלאחר שנעשית ביתמה ליקחין של אישות, שהר נפקד אשת המת לו מצרי אישות, ואיב את הסני שהוי גב יבם יכל להביר אשת המת לאחר שנעשה הה ליקחין של אישות, ואיב דביוק עמור השמיט הכן תליבה, בלאחר מאמר כיון שקנה קנין עמור שהר אינו להביר אשת המת לו תליבה ורק לו מצרי אישות. מאחר הקה ביתמת ב"ה. יל בעפרש אליבא דבור בלמ"ד מאמר קנה קנין עמור יכל לפוטלה הבט - ולמ"ד שאינו קנה קנין עמור בלפרש עדין תליבה איב יכל לפוטלה בתליבה - כאן בריק לפיות משב בל ט, דבה ולמ"ד

ולפי כל הנ"ל הה מקום לישב דברי המאורי התמוהים דסוגיא דבואל ואישתרי בל מ. באוקמי הקה באיתי שנשא מת ומת ואחב נשא מ, ובקשה המאורי בהיבי נסיב לה. והיא הלי אמות בקוקמו וגה באיתי הלך אמי כאון כאוכן שמת ולאה אשתו נבדקה לשמעון ולוי, וכנסה שמעון ואחב נשא לוי את אחותה, ומת שמעון, ונבדקה לוי שהיא אחות אשתו, ובואל ואתתיאל לה דינו ודינן הוא בלשתרי עכל ולשאורה אמוה בהיבי סב שתשתרי לוי, בהמר האשת את של כאוכן הישראל מלות יבום של כאוכן, ונרשיו שהר לשא מבות יבום משלש כאוכן בשבר נתיבמה לשמעון, ונרשיו כל בינו ביבום הוי משלש שמעון, וכיון בשלו אחות אשה ערשיו, ולעלן אישות של שמעון ליש לומר בואל ואישתרי בלו הוי נשא מת ומת, אב אל מלי קבא בשלי יבמין שאסורה לוי.

אבל לשמוש בלבדן אוש מת בבלש מלי בנוש, עדיין לא נפקד ביקת בראשון ונופלת ערשין לש מכאוכן, אב שפיר שיק לש בינו בשנאל ואישתרי, שניתנת איסור אחות אשה משלש באיוב יבום מלמלש אישות של כאוכן, ולעבי הבין יבום של כאוכן שיק שפיר בואל ואשתרי בהוי נשא מת ומת

ובאמת נשאל לי - אבל מסתפינא אני לפרש כן דברי המאירי בד' דמאירי דפתיחת הפרק דב"ה ומזרמה נמי שכתב וכ"ל ואל כשנתיחדה לזה מהל ומה שנמצאת ביקיקה לשני, אין בה מתירת ביקת הראשון אלא מתירת ביקת השני - בנשאר בלא כמוש וכ"ל

ואל גראה לי ~~[illegible]~~ בנמצא לשמש חידוש בין בכל יחמה שנתיחדה, וכינתם, מלבד שעוקרת על איסור אשת איש עוקרת נמי על איסור יחמה לשוק, והנה לשיטת הסוברים דאיסור יחמה לשוק הוא בוקא לי קידושין אב הכנות בביאה אינו לעקור על איסור יחמה לשוק, וקידושין אינו בפני אשת איש, אבל האמת נמצא דבדברי הראשונים שעוקרת על איסור יחמה לשוק בד' דהמפרש המכונה הרשב"ם ז"ל, דב"ה אל אין היחמה מאורה לאישה וכל שאם רא לי בם אין נסקל שאין זה לא בין ארוסה ולא בין אשת איש ואין חייבין לי אלא לאו בלא תבי אשת המת - והנה רש"י קאי דאוכן שעשה מאמר וכן הין הישרש יקר דיחמות ביה, דב"ה אדב, והפשטן דכל קאי על בשרי כ"א ולי שסוברים שמאמר קונם קנין גמור ומ"מ כאן רש"י בלאחר מאמר אינו אסור יחמה לשוק - ועיי דקרבן נתנאל סוף פ' דיחמות אות ל' ופנים כל מה שבראשון הוא בוקא לרבנן בבשרי ויחמה אבין יחומין ראשונים לי דבל יט, יל בלאחר יחוש הלי אבין יחמה אלא לפוש של ~~[illegible]~~ בלי המשך ט' ~~[illegible]~~ יחומין ראשונים לי לאחרה לי כל כלל ~~[illegible]~~

(1) המשך מכל ח' ולפי כלל בשרי המפרשים כו דב"ה ביאת כ"ב שבעלה בדתיל ונשאר לי בלא מקיל בביאת משמר יחוש ובשאר בשרי אליהם מ"מ סני לפ דבר כשאין בקידושין הפרון בלי הרי הוא כמשמר לכל בשר - ועיי דקרבן נתנאל שמה בפסוק ובלל הקידושין לפסקיה הביקה - ולי בסוגה המפרשים בגיבר בלקחה לי לאשה כיון שנאשת זה לקחתין לי אישות ביחמה [לא שלו לי יחוש - בשאר אין היחוש מקיל הביקה] נישת לי מתירי אישות ומשיה יובאת דבר

ולפי מיקום היסוד מה בפשטות לגיש יש, אל מאמרו של שם מאמר אשר שם היסוד
הוא - אדם שמעולה הוא לזלזל בה ואי באדם שמאמר קונה קנין אמור
שיש שפיר אשה לי מתל - ולפי הנ"ל יש מקום לתפל קושיית התוס' כי, בה
לא אמר בגיש בפלוגתא על כיש דיקל ואחר נולד ואיר לה בכשר ביקומל הראשונל
לה שפיר שיש לתיברש מיומם באין כסל ושטר קומשל זה ולפיכם
אבין אלכם - אבל כיש בלי בכשר ביקומל הראשונל לה אינא לומר
בלאחר מאמר לפיכם אבין אלכם
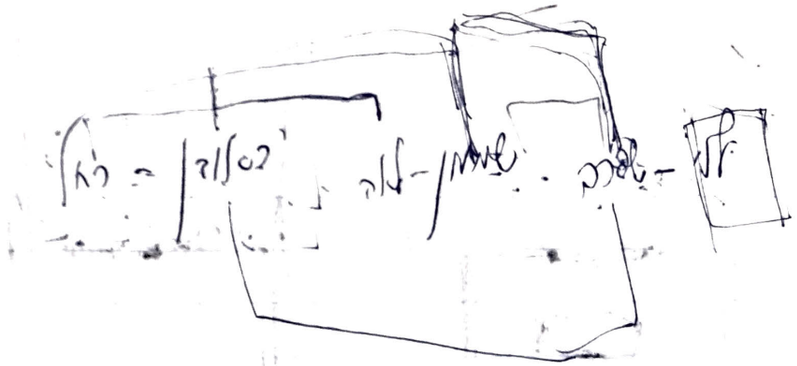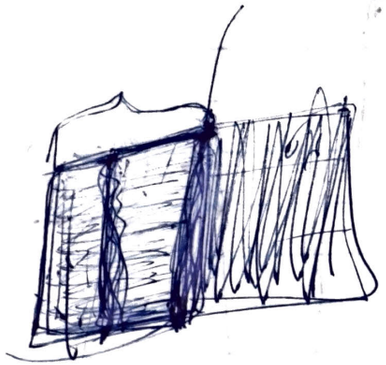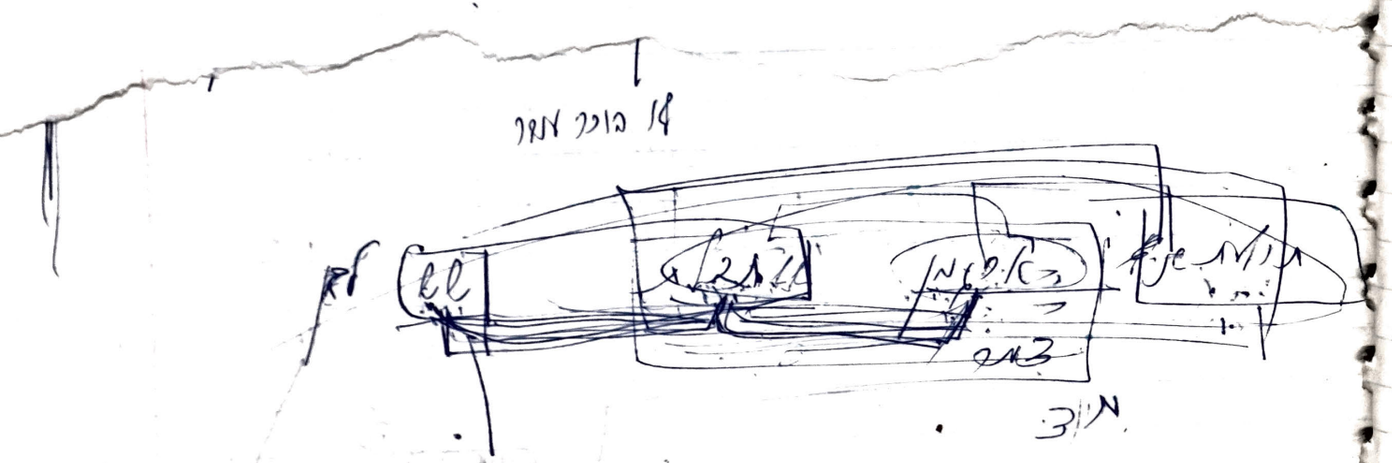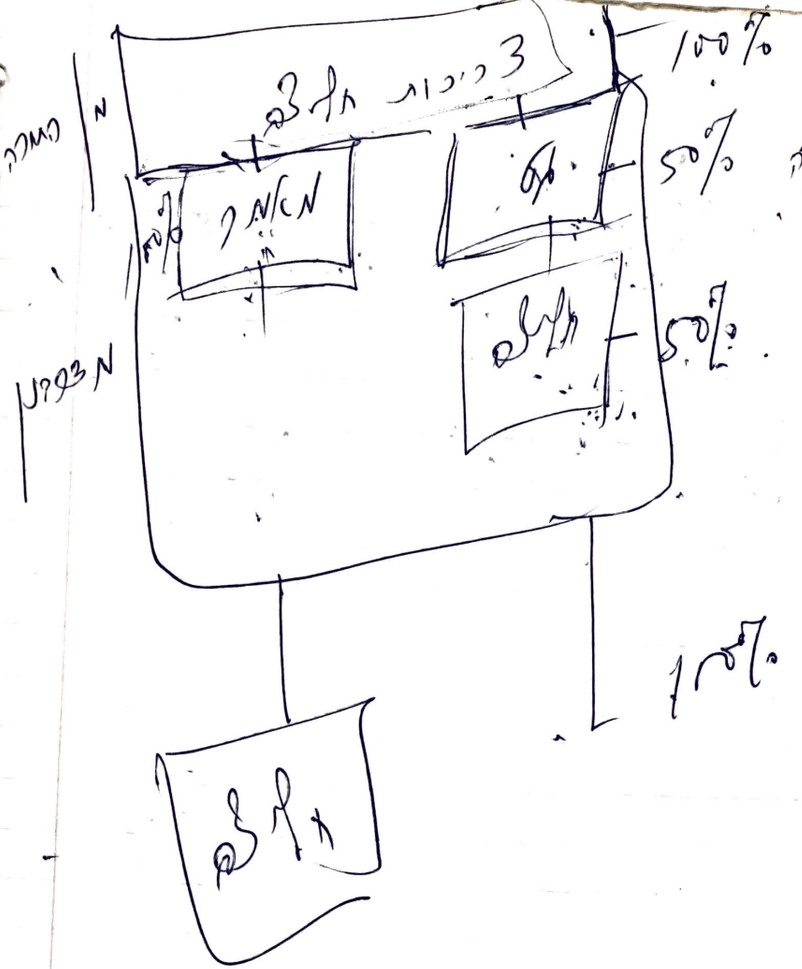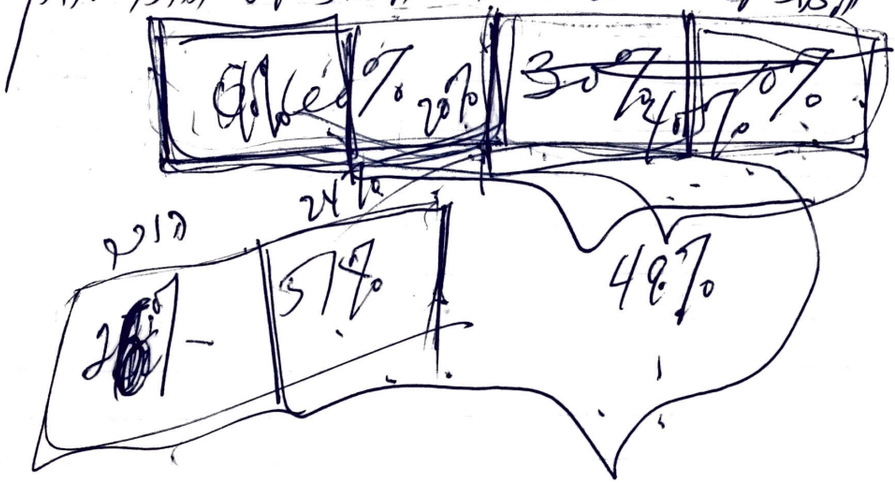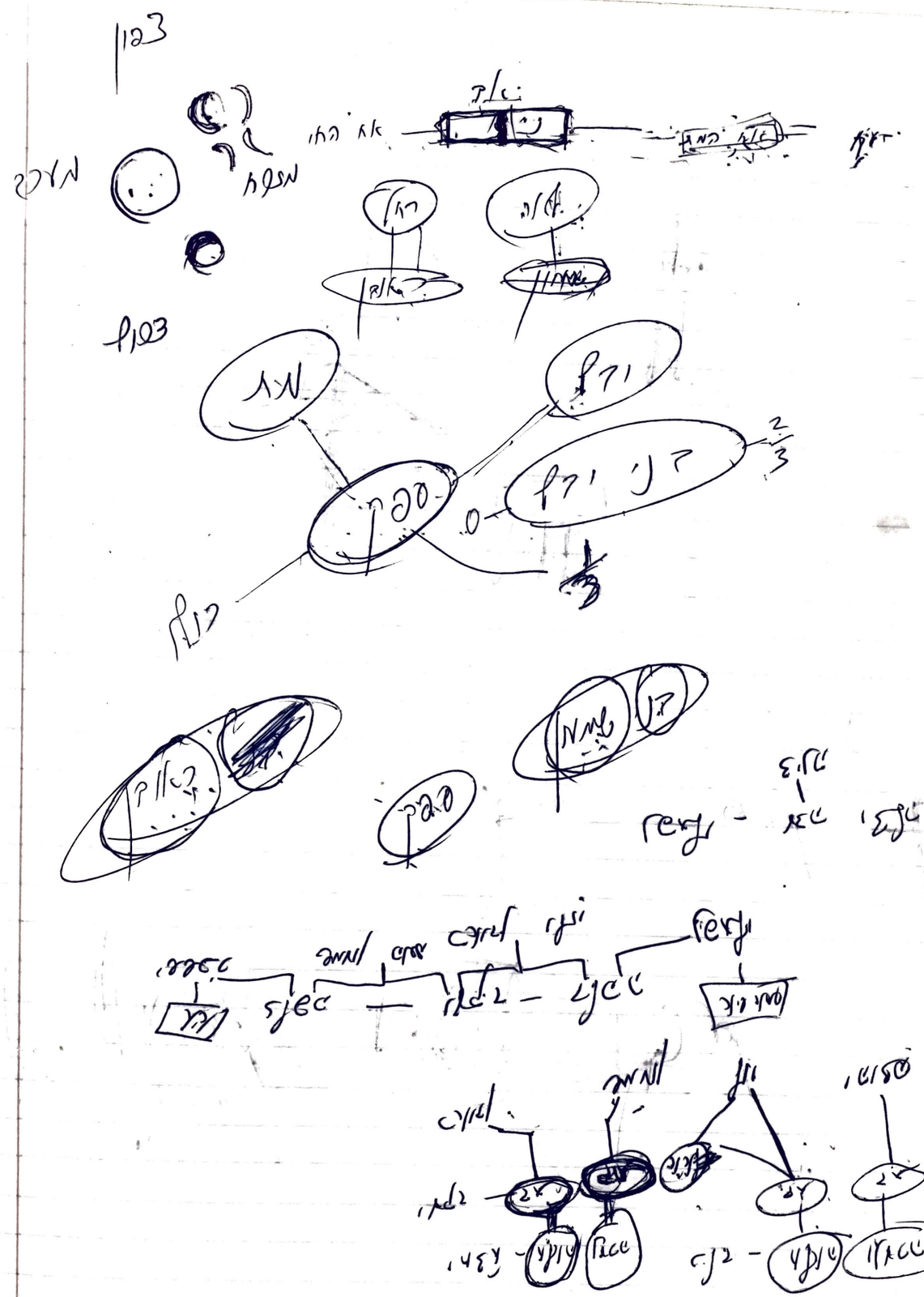
50%
100%
200-50